

soc vagabund dels mots

Antologia poètica,
1973-2019

Santiago Mora Soteras

edicions del *Rec*

© Laura Gallardo

SANTI MORA SOTERAS

Els Hostalets de Pierola (1955-2019)

Fou amant del pensament, de la Grècia antiga i de tot el que gira a l'entorn de l'home i les seves dèries. De molt jove, descobreix els filòsofs Friederich Nietzsche i Georges Bataille, que, segons les seves paraules, van influir aleshores de manera molt decisiva en la seva vida, fins al punt que amb la lectura d'*Així parla Zaratustra* descobreix el seu ésser —es troba a si mateix— i el sentit de la seva existència. Assenyala l'autor que van ser cabdals en la seva formació i companys en el seu viatge per la vida i d'ells va aprendre el que volia: viure, escriure, sentir i pensar. Molts són els autors que considera els seus mestres, però els estoics, principalment, formen el seu caràcter a l'edat adulta i la seva manera d'estar al món. Gràcies a ells aconsegueix aquell estat de serenitat i tranquil·litat d'ànim que tant li havien mancat en la seva joventut.

I aquest estat el du a l'acceptació total de la seva malaltia incurable i a decidir «viure la seva mort».

**SOC VAGABUND DELS MOTS
ANTOLOGIA POÈTICA**

1973-2019

Santiago Mora Soteras

edicions del *Rec*

Els Hostalets de Pierola, setembre de 2021

Autor: Santiago Mora Soteras

Gestió i coordinació: Montserrat Valls, Lourdes Ribas

Edita: Edicions del Rec / Ajuntament dels Hostalets de Pierola

Revisió de textos: Maria Enrich

Projecte gràfic: Lluís Jubert, Espai Gràfic, Igualada

Impressió i enquadernació: Romanyà Valls

Dipòsit legal: B12655-2021

ISBN: 978-84-09-32362-3

Pròleg: Joan Raventós

Selecció poètica: Montserrat Valls

Selecció de proverbis: Montse Gascón

Selecció i il·lustració de proverbis: Antoni Abad

Fotografies: Eugeni Jané i Laura Gallardo

Tipografia: Celeste

Paper: Lessebo Design Blanc Natural 100 gm2

Edició: setembre de 2021

Tiratge: 250 exemplars

Títol clau: Soc gabund dels mots. Antologia poètica. Santiago Mora Soteras

@ Copyright, dels textos i les imatges, els autors respectius.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Tots els drets reservats.

*Vull agrair el suport de l'Ajuntament dels Hostalets de Pierola i,
especialment, de la Regidoria de Cultura.*

*Un agraïment especial mereix la Lourdes Ribas per la seva
inestimable col·laboració desinteressada en la preparació
d'aquesta obra per a l'edició.*

*Als amics Joan Raventós, Montse Gascón, Clàudia Valls, Antoni
Abad i al tècnic informàtic Mourad Jihari, perquè sense ells no
hauria estat possible aquesta edició.*

Gràcies a tots.

Montserrat Valls i Bahamonde

ÍNDIX

A propòsit del poemari <i>Soc vagabund dels mots</i>	11
Pròleg	12
A mode d'introducció	13
Citacions	15
Amic, 1973	16
París, 1974	17
CRITS I LAMENTACIONS, 1975-1976	19
VII, VIII, X, XIII, XIV, XIX, XXVI, XXVII, XXXVI, XLVI, XLVII, XLVIII, XLIX	
LLAMPS D'AMOR, 1977	28
<i>Sense títol</i> , El teu nom, Exili, Gàbia, Passeig, Quadre, Sabers, Soledat guanyada, <i>Sense títol</i> , Com ets, Una vida	
L'ARLEQUÍ MÍSTIC, 1986	35
L'errant, Camí perdut, L'esperança, Perdut, Ascendència, Visió d'una nova aurora, Inici, Nostàlgia	
CAMINS DE NIT, 1989	41
El cos del crit, Enyorança	
MAIG 92, 1992	43
<i>A María Jesús, A Marisa, A Araceli</i>	
AGOST 93, 1993	46
XIII	
L'OMBRA DE L'EDÈN, 1993	47
II, IV, VII, XV, XXXVII, XXXIX, XLIII, XLIV, XLVIII	
LLAMPECS DE L'OBLIT, 1993	56
El somriure de Letícia. Rius de l'oblit, Cim abismal	

DE DESIGS I DE DELIRIS, 2000	58
A semblança de l'ull, El batec del mar ens crida, L'alè de la folia, Els rastres del desert, Al bressol dels somriures, El llenguatge dels ulls	
L'EMBRUIX DEL COR, 2002	63
I, XXVI	
LA VEU DEL DESIG, 2002	65
XII	
LA FONT DE LA NIT, 2002	66
ELS LLAVIS (I, II, IV, XI); ELS ULLS (II, III, X); LES MANS (IV)	
EN LABERINTOS DE FUEGO, 2002	70
Los ecos del viento, La risa del viento	
RES ÉS EN VA, 2003	73
De delits	
QUADERN BLANC, 2003	74
El vol solitari	
A GLOPS, 2003	75
S'atansa l'hora, A glops, La incertesa	
Signes rars, 2004	78
EL REGAL DEL COS, 2004	79
L'esqueix, L'esperit del vi, De vidre	
CANTS DEL GOIG I DEL DESIG, 2006	81
A mà, Sostre, Torxa, Ulls trencats, Destresa, Astre, Soledat, Quatre vents, Primer cop, Lluny, Capvespre	

Barcelona, 2008	87
TRES POEMES, 2008	88
Sobre la sorra, El crit de l'arbre, L'abraçada	
Venen els records, 2008	91
TARDOR, 2011	92
II, III, VII, IX, X, XI, XIII, XIV, XV, XVII, XVIII, XIX, XX, XXII, XXIV, XXIX, XXXI, XXXIV, XXXV, XXXVII, XXXVIII, XXXIX, XL, XLI, XLII, XLIII, XLIV, XLV, XLVI	
JA ÉS HORA, 2013	120
Amor i lluita, Res nego, El temor, Primer pas, Recordo, Les hores baixes, El poeta, L'ahir, Hereus, La Terra, El pensament, Som, La vida	
INICI, 2013	133
Pels carrers, Una tarda sol, Records, Sobretot, Fosca nit, Queda la paraula, Fil, Alliberació, El teu cos, Felicitat, Cos i ment, Ara i aquí	
LA FESTA, 2013	144
Vida al camp, Ara, Supervivents, Després	
HAIKUS DE TROBADA, 2014	148
La música del desert, 2014	160
El ball de la nit, 2015	161
Relloge de vidre, 2015	162
DOS-CENTS CANTS DE LES ROQUES, 2015	163
II, V, VIII, XII, XVIII, XL, XLIII, XLV, LXV, LXVIII, LXXII	

PROVERBIS, 2016	174
8, 15, 21, 41, 64, 77, 85, 103, 123, 125, 142, 181, 191, 199, 219, 246, 256, 286, 310, 344, 345, 364, 374, 413, 414, 431, 432, 448, 463, 480, 510, 522, 560, 586, 610, 629, 639, 692, 639, 692, 720, 736, 782, 800, 821, 839, 888, 889, 928, 939, 1148, 1156, 1196, 1198, 1215	
POEMES PÒSTUMS, 2019	177
A PLE PULMÓ	178
I, II, V, VI, VII, X, XV, XVI, XIX, XXI, XXII, XXIX, XXXIII, XXXV, XXIX	
CAMÍ AVALL	193
I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X	
Comiat	203
OASI	205
Selecció d'aforismes amb il·lustracions d'Antoni Abat	

A PROPÒSIT DEL POEMARI *SOC VAGABUND DELS MOTS*

Ja fa més de dos anys que el Santi ens va deixar i ara toca fer-li un merescut homenatge. Com gairebé totes les activitats plantejades durant l'any 2020, aquesta també ha sofert un salt en el temps. Però en lloc de refredar les intencions que teníem, ens ha permès fer tot un procés, al meu entendre fascinant, que ha culminat en l'edició del poemari *Soc vagabund dels mots*.

La Montse, amb la incalculable ajuda de la Lourdes, ha anat fent una recerca exhaustiva de poemes i el pretext de l'edició ha servit per endreçar-los, revisar-los, rellegir-los i, sobretot, reviure l'essència del Santi.

He tingut l'immens honor de seure en una taula amb la Lourdes Ribas, la Montse Valls, la Maria Enrich i el Lluís Jubert en llargues sessions de revisió, lectura atenta i interpretació, mirant si hi faltava alguna coma o algun punt perquè el sentit del poema fos el més fidedigne possible, sempre pensant allò que volia dir exactament el Santi. En aquest procés hem après molt al voltant dels mots que tenen a veure amb l'edició d'un llibre: les guardes, la faixa, la tripa, l'enquadernació rústega, el fendit de cortesia o les sangs.

Voldria també mencionar i agrair les il·lustracions tan especials dels aforismes que ens ha fet arribar el Ton, un complement perfecte!

D'aquesta manera surt a la llum aquest poemari, un llibre proper que ens acosta una mica més al Santi i ens el fa reviure tot llegint-lo.

Gràcies, Santi, i gràcies a tots els qui l'heu fet possible.

Ma Àngels Lorés
Regidora de Cultura
Ajuntament dels Hostalets de Pierola

PRÒLEG

Imaginem-nos sortir del cinema després de veure una molt bona pel·lícula. Més enllà dels efectes especials, hom considera una pel·lícula interessant quan aconsegueix deixar-lo dies rumiant respecte de la trama. Aquell petit detall, el desencadenant o les conseqüències d'un problema, un desencant amorós o un bon romanç... La qüestió és que busquem respostes. I d'això, el meu amic Santi, n'era un expert. «*¿Qui som?*» I el que és encara més important: *¿Què no som...?*

Hi ha persones que neixen amb la necessitat intrínseca d'escriure i, normalment, aquesta capacitat va acompanyada de virtuts com l'observació, la paciència i, alhora, la passió. Passió per veure i viure l'essencial com a extraordinari. El Santi vivia aquesta passió. Des de la part més profunda i sincera de les seves entranyes necessitava escriure tant o més que respirar. Per això, el que escriu no és pas la seva història. Senzillament transmet els seus coneixements a través de les paraules, com qui planta una llavor i somriu imaginant que algun dia, potser per atzar, algú en pugui trobar el fruit.

Proverbi, poesia, aforisme, màxima, principi... He buscat durant dies la manera de descriure el que el lector pot trobar dins les pàgines d'aquest llibre. Però torno sempre a l'inici. Torno a aquella sensació tan universal que és *rumiar*. Perquè en Santi fa pensar, repensar, i reinterpretar la realitat, i aconsegueix que cada lector dugui les paraules cap al seu moment vital, i just allà hi brolli un sentit.

Per tant, aquest recull de poesia no és un sol llibre. És un conjunt de pensaments que canviaran cada cop, cada dia, quan tornem a rellegir-los. Aquest és el secret d'en Santi. Aquesta era la seva màgia.

Joan Raventós i Millaret

A MODE D'INTRODUCCIÓ

Ara que aviat farà dos anys del traspàs del Santi, és el moment oportú per retre-li un homenatge amb la presentació d'aquesta antologia que recull bona part de la seva obra poètica des de la primera joventut fins pocs mesos abans de la seva mort.

Des de molt jove, el Santi va sentir la necessitat d'escriure per a comunicar vivències i experiències i també com a exercici terapèutic, i va fer del pensament, la lectura i l'escriptura la seva forma de vida. De les primeres poesies caldria destacar que estan marcades per una infància, adolescència i joventut difícils i solitàries, de tal manera que l'escriptura esdevé una forma de comunicació i d'evasió.

Home tenaç, persistent en aquesta tasca i de formació autodidacta, no pretén dominar el llenguatge sinó més aviat jugar amb les paraules, que deixa fluir lliurement per donar expressió a sentiments i emocions. Més tard, en la maduresa, es consolida com a poeta ja lliure de prejudicis i amb un bon bagatge intel·lectual i se'ns adreça amb una mirada estoica i serena.

Va conrear, a part de la poesia, la prosa i l'assaig crític i filosòfic, i també es va interessar per la ciència, matèria sobre la qual va deixar un treball inacabat.

He de confessar que per a mi no ha estat fàcil fer aquesta selecció de la seva poesia com tampoc no ho ha estat posar paraules a aquesta introducció. El que sí que puc dir és que ho he fet amb estima i admiració. En el camí, he anat trobant amics (alguns dels quals foren, també, amics seus) que han estat disposats a col·laborar en aquesta edició i als quals agrairé sempre que hagin volgut implicar-s'hi per tal de formar part, com a pares i mares, d'aquesta antologia. I com no podia ser de cap altra manera, et dono les gràcies a tu, Santi, per deixar-me aquest llegat, per saber transmetre'm tants coneixements, pels moments viscuts, i pel privilegi de poder-lo compartir amb vosaltres. Has estat un mestre!

Montserrat Valls Bahamonde

Abril 2021

Tot el que roman ho funden els poetes.

Friedrich Hölderlin

*Per veure el món en un gra de sorra i el cel en una flor
silvestre, abastar l'Infinit al palmell de la mà i l'eternitat en
una hora.*

William Blake

*Viu de tal manera que desitgis tornar a viure. Viuràs un
altre cop! Qui desitgi l'esforç, que s'esforci, qui desitgi el
descans, que descansi, qui desitgi l'ordre, la conseqüència,
l'obediència, que obeeixi. Però que tingui consciència del seu
fi i no retrocedeixi davant dels mitjans. S'hi juga l'eternitat!*

Friedrich Nietzsche

*La vàlua d'un home es mesura per la quantitat de solitud
que pot suportar.*

Friedrich Nietzsche

*Per ser gran, sigues sencer: res
teu no és exagerat o excloent.
Sigues un tot en cada cosa. Posa tot allò que ets
en qualsevol nimietat que facis.
Així en cada llac la lluna tota brilla,
perquè alta viu.*

Fernando Pessoa

Amic¹

Moments consirosos,
instants d'esperança,
mons oberts,
arrels enfonsades,
esperit de lluita,
remors agradables,
pessics d'alegria,
senyals de vida,
indret de recer,
sentiments encesos,
somnia trobats,
por perduda,
fosquedats esclarides,
terra empedrada,
camins correguts,
idees abstractes,
llums llunyans,
una paraula,
un mot,
amic.

1. 1973. Aquest poema no forma part de cap recull.

París²

Quan tot sembla
gris,
quan tot és
foscor,
quan el sol
se'n va,
quan els records
s'obliden,
quan els amics
són lluny,
quan la pluja
cau,
quan la gent
plora,
quan ningú sent
l'alegria,
quan tot és
trist,
quan la ment
s'ennuvola,
quan et trobes
sol,
quan te'n vas
de tu mateix,
quan la nit
és molt llarga,
quan sents veus
llunyanes,

2. 28 de juny de 1974. Aquest poema no forma part de cap recull.

quan has de
partir,
quan la vida
s'apaga...
Qualsevol dia,
qualsevol minut.
Algú crida.
Algú sent.
Algú viu.
Algú somriu.
Algú espera.
Algú estima.

CRITS I LAMENTACIONS

1975-1976³

VII

He vist *manar* de moltes boques
dolls de paraules buides i sorrenques,
un bon grapat de belles històries
d'un passat bonic i ple de glòria.
He escoltat aventures de vint-i-quatre quirats
que fan gran el més xic tanoca,
i també intel·ligents raonaments
sobre les matèries més inversemblants.

Quants mots que no he sentit,
que no n'odoro cap gra fèril,
deixant-me taciturn i moix,
senzillament perquè no els visc!
Em sento, aleshores, solitari i trist
junt amb els meus somnis de nits.
I soc un mar sense paraules,
i giro donant voltes per l'aire,
i del vent soc company i confident.

3. Edició domèstica, 2003.

VIII

I vull viure
després de tantes morts.
Vull perviure
a pesar de tot.
Vull sentir els plors
d'un nadó.
Tornar a veure
com surt el sol.
Vull caminar
per camins de flors.
I compartir tot el meu amor.
I viure com un nen, en l'oblit.

X

No vinguis a casa, aquesta nit.

A casa meva la fredor n'és hoste.
De mobles ostentosos no n'hi ha.
Només hi ha un petit fogó de gas butà,
una taula de rebuig, coixa i caduca,
una cadira mig corcada que grinyola,
un llit d'home solitari, esquerp,
antics llibres que qui sap si llegiré.
I una música trista com els meus ulls.

No vinguis a casa, aquesta nit...

XIII

Les meves sovints morts
són com totes les morts.
Tristes pels somnis mai complits,
per aspiracions de palla.
I al cap d'uns breus dies
ja ningú es recorda
ni dels afanys, ni dels deficiis.
Tothom t'oblida, cap lliçó queda.

Els amics primer exalten
les virtuts exageradament.
Després ja no diuen res.
Tothom et deixa com si no haguessis nat:
—Tu ja no pertanys a aquest món.
Tu estàs mort.
El teu món és el dels morts.
I el teu destí sols és esdevenir cendra,
cendra perquè se l'endugui el vent.
Cap al no-res.—

XIV

Oh! Quantes vegades en nits massa fredes
he volgut estar al costat teu,
com un oasi acull el desert al vespre.
Com m'agradaria abraçar-te i besar-te!
I compartir amb tu tot el meu amor.
Però jo estic mort.
I els morts fan por,
i, a més, males olors.
I fuges de mi quan jo m'acosto cap a tu.

XIX

Em volen convèncer amb artificis
tan estranys que no sento el seu cor.
Que visc lluny de mi mateix,
allà on no tinc cap amic, cap amiga,
on l'amor és moneda falsa, de llautó,
on de la mort lenta en diuen vida,
on la carn fa moure els estels i amo és del món,
on els diners són l'únic rei despòtic,
on moro de mica en mica.

XXVI

I escric mots del silenci
perquè ells m'han tocat el cor.
I sense ells cap arma tinc.
Perquè no sé res de res,
i lluitar no puc sense ells.
I escric perquè el meu món
és miserable entre banalitats i vanitats,
perquè sàpiga de mi i de l'ànima meva,
tothom.
Que estic mort, que està morta.
Perquè res més tinc a dir,
a no dir.
Sols la nit espero,
la nit per renéixer
en els braços de morts estels.
I escric encara.
I escric.

XXVII

La guitarra desgrana
tan bells i harmònics sons
si són senzilles, netes,
les mans que la toquen
amb tendresa i suau dolçor.
Però aquests poemes tan poc destres
més aviat sonen com cops de mall.
Barroers, no rimen ni flueixen lleugers,
ni volen ser camp de batalla.
Si una cosa són, són un crit
per alliberar-me de cap a peus
d'una mort ja escrita,
ja signada.

XXXVI

Vull pentinar les llargues cabelleres
de les estrelles, mare.

Vull fer-hi una trena de llum
en la seva resplendor, mare.

Vull dormir estirat mandrosament
en un llit d'estrelles, mare.

Vull tenir a les meves mans d'amor
el batec d'una estrella, mare.

Vull ser amb l'obscuritat del cor
una estrella, mare.

XLVI

Jo també visc dins la nit,
a l'ombra, dins figures fumades,
negres.
El sol llampant pica de valent.
Per les carteres fa hores
que no passa ningú.
Els treballadors, després d'una lleu parada,
han tornat al treball.
Sobre l'asfalt, olor de quitrà.
Fa més calor,
i els peus agafen l'escalfor del terra.
Esperava trobar algú
per poder parlar i desfogar-me.
Silenci.
Buscava paraules.
No veia més enllà del giravolt.
De sobte m'he posat a riure.
La nit m'omple.
M'he acostumat a emborratxar-me.
M'he acostumat a no dir res.

XLVII

Ha tornat el mal de cap atroç, esgarrifós,
els embolics que mai es podran desfer, grumollosos.
El meu minso cap, a punt d'esclatar.
No tinc ganes de fer res.
Ni de mirar-me a la cara.
Tot el meu absurd cap es desfà al sol de la tarda.
La meva ment, tan complicada, tan rara, tan estranya...
No tinc a ningú, ni molt menys la meva ànima.
Les flors s'han pansit en una gerra d'argent.
Me'n vull anar lluny d'aquí.
Però soc molt covard, massa covard.
I miro com van passant els dies de llarg.
Comencem a cantar amb veu de por
car les nits són massa llargues, massa solitàries.
I en el meu decaïment penso en tu,
com si fossis un estel tan llunyà que no es veu.
M'arriben a manxades llums que m'enceguen.
Arreplego els rocs de sota els arbres.
M'encenen focs de veus estranyes.
Com pot ser que hi hagi vida sota l'asfalt?
M'arrossego per terra per veure si tot esclata.
Aspre és el pa que creix dalt de les oliveres.
Però, escolta, no hi ha res més sa que morir estant mort.
Però, malgrat tot, tingues en compte
que tinc encara molta palla per cremar
i no deixaré rastre.

XLVIII

La muntanya es mou. Respira foc
 sota els núvols bruts, grisencs i tous.
 El vent pela les canyes. Soc de suro?
 S'ajupen les orenetes fins a tocar l'aigua d'una bassa.
 Es desfan llits a dalt de cims abissals,
 rius rere mates d'embolics aspres i florits arces.
 Llums, moltes llums de colors es fonen a l'alba.
 Xiscla el vent sota les campanes del temps.
 Quatre dies rumiant les vaques de la ment.
 Els peixos s'ofeguen en mocadors de plata ordits.
 L'aigua bruta recorre els marges. Plou silencis.
 L'àguila s'enfonsa pel llis cabell de l'ànima.
 Llisquen glaços pels braços nus de sols.
 Cortines vermelles en parets blanques. La llum menja.
 S'uneixen els fils del destí en dos caps de branques.
 La creu està molla de vinagre. La terra gemega.
 El bosc s'emporta la tarda. La tristor tapa el sol.
 Gruny l'esperver entremig de branques d'àrides terres.
 S'aturen els estels al bell mig del cel florit.
 No vulguis dir-me res, ni mots de cera, ni crits de pedra.
 Tot això que fas, home, m'espanta l'ànima.
 Neix per dintre meu una foscor de tempesta.
 Reuneixo amb les dents els vents que entranya.
 Em gronxo sota els pins d'una gran esplanada.
 Recullo el temps de sota l'aigua. De marbre viu l'home.
 El llumí encès, amor, em recorda la teva imatge.
 Em guio cap al fons de la buidor de la terra.
 No entenc com pot néixer un arbre en terra àrida.
 M'agafen bogeries quan bec aigua...
 Quan trec el cap per la finestra veig allò que passa.
 A la vorera d'enfront es pon la llàntia.
 Ajunto l'animal al carro i me'n vaig a la vinya.
 He guanyat quatre dies i he perdut cent anys.
 Tinc el cap embolicat amb bena cremada.

XLIX

On comença el camí
que dona entrada al bosc
s'esberla el cel
i es perden les paraules.
Venen ocells sobre ones de vent.

No tot es veu.

Quan deixi de ploure
t'estendré al terrat.
Costa tant tragar-te, buidor!

I riuré sota els pins.

LLAMPS D'AMOR

1977⁴

Vaig venir a veure't aquell matí
i tu encara dormies.
Oh! Terra meva!
Un jardí de flors
que viuen dels records.
Tot allò que tu has enterrat
sota marbres ben fixos
i retirats de les grans ciutats.
I com sempre dius: —No!
No vull tenir aquesta por!—
I les presons em fan por.
T'estimo.
Agafar-se per no dir res.
Una terra d'argila
per besar-te
i deixar-te en la foscor dels boscos.
Tot una no expansió de la natura.
I així voler-te al meu costat
com abans, com sempre, com ara.
I no recordar res.

4. Edició domèstica, 2003.

El teu nom

M'allargues les mans de la teva solitud
i em dius: —T'estimo.
Recordo la distància i el temps que ens separa,
confondre'ns en la mar on tants rius hi floreixen.
El fum fa gargots indesxifrables damunt l'aire
salvatge i silent.

Exili

Digue'm, si vols,
com és el vent,
com són les nits,
com són les matinades,
com són les teves mans.

Digue'm, si vols,
moltes paraules.
Fes-me recordar com és el meu poble.
Parla'm de la gent que treballa.
Parla'm de les flors i de la natura.
Et vull conèixer!!!

Gàbia

Amb paper quadriculat
tinc temps d'escoltar.
Amb la mirada vers l'horitzó
he vist un ocell mort.

Buscar, per què?
M'espanta tenir tanta por.
Els crits no tenen mans.
Quin pentinat t'has fet avui?

Passeig

Anem vers la tarda.
Un ocell romp l'aire.
Se'n va el sol.
El mar pentina una estrella.
Els ulls reprenen el viatge.
Una anella és una part del tot.
Sovint t'enlaïres.

Quadre

Els cavalls grocs
com les papallones de nits blaves
de fred i pluja
galopen per boscos
d'esbarzers plens de cireres
amb plats blancs.
Al matí desglança la vida
i gota a gota la recullo
dins d'una ampolla de miralls
bruts ja de tantes boires.
La nit llampegueja
dins de les basses
on es reuneixen les meves cendres.
De llampecs faig el teu vestit.

Sabers

L'espantall trenca l'aire
de la casa fosca.
Canta el gall dalt de la finestra.
Els porcs grunyen a la cort.
Els gats tenen quatre potes.
T'aguanten a la Terra perquè volta.
T'han ensenyat a caminar.
Com es pot caminar sobre l'aigua?

Avui he perdut tant de distància.
Un cap de cavall de marbre
m'aixafa els papers.

La darrera flor ets tu, amor.

Soledat guanyada

Em fa por dir-te que t'estimo.
Encara no sé si t'estimo.

Corro per carreteres desertes.
El sol esclafa els pensaments.

Arriben dies que no puc veure res.
Tot és confusió.

Retrobo vells moments passats,
però la tristesa ho envolta tot,
tot el meu cos.

Vull ser el que soc,
vull ser jo,
no sé com puc ser jo.
Costa tant ésser el que s'és.

Llargos són els dies de la meva solitud.
Fer realitat tants somnis
que m'acompanyen per la foscor
i ja no poder dir res,
ni tan sols alçar la veu,
per recordar-me com són els éssers humans.
Estic sol. I m'agrada.
Despenjat de la xarxa,
ací, en aquest
racó de la casa,
de moment no sabia on era.
Tot ha anat guiat cap a trobar-me.
Existir.
Ésser.
Moure la ploma damunt el paper.
I beure conyac en un vas brut.
I tenir una cigarreta encesa als llavis.

Com ets

Obre les portes de ta casa.
Vull entrar en les teves foscores,
en la teva il·limitada capacitat d'estimar.
I confondre'm amb tu.

Et vull agafar i no puc.
Ets fum?

Ets aire?

Ets llum?

Ets mar?

Una vida

A la vora del riu
rentaves.

Sense mirar enlloc
vas veure pintada la teva cara
damunt les aigües.
Solcs vas veure en ella.
La joventut que mai has tingut
se l'emportava el lent caminar de l'aigua,
junt amb els somnis d'amors i de viatges.
Ara riu avall anaven.
Eren somnis?

O, qui sap,
eres tu?

A la vora del riu
anaves.

L'ARLEQUÍ MÍSTIC

1985-1986⁵

L'errant

Els dies transcorren indiferents
com si mai hagués nascut.
Soc fill d'un passat sense arrels?
La Terra fuig de mi.
I els records glaçadors, debades,
volen retenir el temps.
Lentament, però, amb llàgrimes als ulls,
i perdut en l'oblit,
camino, més enllà de mi mateix,
cap al no-res.

Camí perdut

Caminar alegre com un salvatge
enmig de la multitud bulliciosa,
sense cap senyal al front de servatge,
i com a sostre, la nit silenciosa.

Les estrelles profundes de l'abisme.
Un dia, no molt llunyà, m'oferia flors
la vida. Ara, però, s'ha produït un cisma
entre l'entorn i el meu cos ple de dolor.

L'esperança

Els ocells no canten en els dies de fred.
Les nits es fan llargues i la negror creix.
En el cel fosc pintats estan els estels.
Vine a prop meu, llum, en el nou dia que neix!

Tinc l'esperança d'ésser alliberat,
de sobte, per les mans fràgils de l'atzar,
de les cadenes gruixudes del passat.
Cantaré quan torni la primavera...

Perdut

Perdut i sense trobar-me ni amb mi ni amb els pròxims,
camino pels boscos plens de brosses i cerco
el *manantial* que algun dia, sense saber, espero
trobar per apagar la set del meu destí anònim.

El pas es fa lent, i a en Narcís mirant-se al mirall nu
el deliri el transporta a una imatge transformada.
No és ell qui es mira, no és ell qui es veu. Amb la mirada
absorta, mirant cap a l'horitzó, tan sols veu el res pur.

Ascendència

Oh, natura! Un dia vas aparèixer
engalanada per les més resplendents
de les màscares. Junt a tu va néixer
a dins meu la veu suau dels meus ascendants.

Profundes, profundes veus silencioses!
Allò que em deien gairebé no ho recordo.
Em guiaven amb mirades lluminoses.
I el temps es feia lleuger. I jo retorno
un i un altre cop a aquest volgut paratge:
alegre, embriagador, banyat de vins.
Oh! Quina vestidura més salvatge!
Adornada amb or, amb llums i amb fruits divins.

Visió d'una nova aurora

Mai més ens tornarem a trobar, amor.
La més bella de les aurores per a mi
has estat tu, que miraves amb candor
i que caminaves com si dansessis.

El teu entorn màgic es transformava
en flors de tots els colors de l'arc iris.
En la distància, amor, jo t'estimava,
i ningú podrà agafar-te. No et miris

al mirall, rosa, fràgil i encantada.
De tu desapareixeria la màgia
si sabessis tan sols com ets formada.
Sí, canviaria la teva fisonomia,

si fos revelada i oberta al món.
Quines mans t'han creat, bellesa efímera?
Des d'un temps ençà has estat el meu amor.
Fins a l'arribada de la primavera.

No he sabut que tu eres. Però no ploris,
qui parla no soc jo sinó un altre.
En el fons és una veu dels meus somnis
que em fa tremolar com el vent els arbres.

Va ser per uns breus moments que et vaig veure.
I el meu cor es va obrir en dues meitats.
No era fum la teva imatge. Vaig beure molt.
I embriagat vaig ésser estimat.

No tornaré mai més a veure't, amor,
però qui ha estat al teu costat ha canviat
i ja no t'oblidarà fins a la mort,
ni mai sabrà quina estrella t'ha guiat.

Inici

Qui ha començat a caminar a soles
no descansarà mai, ni cap llàgrima
farà vessar el vas de la tristesa.
Els ulls romandran serens com roques
en el cim d'un precipici sense fons.
No dirà res, i el trairà la duresa.
Fredament, com aquell que no estima ningú,
beurà l'aigua fresca de les fonts.

Estarà sol fins i tot en la multitud.
Així ho vol el dimoni guardià
que junt amb ell ha obert un nou sender:
sender ple de solitud, de solitud.
Sense cap arma d'atac, de defensa,
no vol sinó una cosa: ésser sencer
en el món i amb pacient esforç quotidià
omplir de llum la seva vida interna.

Nostàlgia

En la penombra d'un dia gris,
d'un dia d'hivern
assegut ja a la vora de la llar,
a la vora del foc,
em venen a la memòria els dies
d'un temps passat
que m'omplen d'una renovada esperança.
A fora plou, sobre els vidres regalimen
les gotes d'aigua.
Un plugim tímid m'empeny a recollir-me
en mi mateix.
En altre temps, quan tu eres amb mi, ens agradava
passejar sota la pluja fina.
Sense dir res, caminàvem junts
hores i hores sense descans,
esperant tornar a casa, que ens recollia
ja tard, en plena nit.
Nits que ens omplien d'angoixa.
Nits llargues d'hivern.
Temíem que la primavera no arribés
a nosaltres mai més.
Però tornava puntualment, fent esclatar
un altre cop les flors dels arbres.
Els cossos s'obrien a altres cossos
donant-se i rebent energia.
La comunicació extrema dels cossos nus
ens omplia d'un desig mai del tot satisfet.

CAMINS DE NIT

1989⁶

El cos del crit

M'empeny la força cega de l'oblit.
M'esperona la incertesa, el futur.
Vels de foc cobreixen el fruit madur.
Llums dins les tenebres: camins de nit

agafen les paraules, el cos del crit.
Són oasi en un desert massa dur.
Renovar-se i respirar l'aire pur,
mentre la vida va perdent el sentit.

Després vindran també dies plens d'eufòria,
despertaré del malson enlluernat,
i arena d'or en trauré de l'escòria.

Gira la roda, temps encadenat,
i traçaré una nova trajectòria.
Sense culpa: ningú neix condemnat.

6. Edició domèstica, 2003.

Enyorança

Enyoro de tu la teva mà estesa,
que recull les llàgrimes d'uns ulls trencats,
que busca espais verges dins la negror cega
com l'arbre sol que arrela en terra estranya.

Tinc de tu la imatge de la ciutat
que obre camins al laberint intern
i on et trobo sempre en el lloc del bes
com bells records que se'ls emporta el vent.

Cerco de tu la mirada que, tranquil·la,
camina les coses sense ferir-les,
com barques silencis donades al mar.

Veig de tu una cabellera d'estels
dansant al ritme melós de la nit,
com ocells de foc voleiant pel cel fosc.

MAIG 92

1992

A María Jesús

Pregunto a la noche
que habría sido de mí
sin ti, mujer de mirada
transparente y limpia...
Juntos observando las estrellas,
en un rincón de un jardín
en efervescencia,
me hablabas continuamente
de la comunicación
de seres que se dan
uno al otro sin temor
de herirse mutuamente.
Al borde de la locura,
te escuchaba en silencio
como se escucha
el canto de los pájaros,
y te decía cuán lejos
estaba de ser yo mismo
y que mi interior sangraba
por no poder decir
aquello que me afligía:
la ausencia de comunicación.
Nos besamos con ternura
y un abrazo nos unió.
A tu lado supe lo que era amar
aunque no tenía palabras
para decírtelo
como las que dicen los amantes.

A Marisa

Enigmàtica veías la vida
y no intentabas ya comprenderla.
La vivías sin buscar un sentido,
solo sensaciones que abrazaban
tu sensibilidad abierta
a las pequeñas cosas cotidianas.
No ansiabas nada más que eso:
sentir placer, sentir el dolor,
y sentir las vibraciones que nos transmiten
los objetos y las personas,
los paisajes y la naturaleza,
la música y el silencio...
Mirabas sin interferir en nada
y amabas lo imperfecto
que hay en nosotros.
Tu rostro estaba impregnado
de todos los lugares
que frecuentabas,
y nada había en ti de violento.
Te amabas tal y como eras,
sin más.
Y así andabas por la vida,
confiada en tu sentir
y sin querer entenderlo todo.

A Araceli

Repleto estaba aquel bar
aquella madrugada,
donde contemplé tu belleza
que emanaba una luz propia.
Grabada en nuestra faz,
la alegría de los amantes,
que insinuaba palabras no dichas,
obscuridades vencidas...

Besos efusivos
en nuestros labios de fuego,
ansiosos del licor seco,
y tus ojos en mis ojos:
cerillas encendidas de golpe,
queriendo aquel instante
para siempre eterno...

AGOST 93

1993

XIII

He begut de la font inexhaurible
de la vida com un licor que abrasa
les entranyes i mires amb uns ulls
que, espurnejants, s'obren a una claror

en què prenen les coses el to daurat
i el temps se suspèn en l'ara etern.
Lleuger sents a prop el rostre canviat
de l'aurora que s'omple; renovada de llum

descobreix nua un indret d'or.
L'ocult es fa palès. Sembla de vidre
cada instant: es pot rompre amb un alè.

Què es pot esperar més de tot això?
Ni dolor, ni martiri que t'embolcalla:
sents quelcom semblant a la felicitat.

L'OMBRA DE L'EDÈN

1993

II

Amb els polsos adolorits, l'amor
fugia de mi obrint-me una ferida.
Manava del cor una buidor freda
i em sentia estrany a la meva llar.

Que lluny em trobava de ser jo mateix!
Un dard precís llançat amb els ulls clucs
m'anunciava un sofriment tenaç
que em va acompanyar en la joventut.

Torbat no veia al meu entorn res més
que una immensa ombra dominant pertot.
Sense armes, sense defensa cercava

un paradís de llum que transformés
el cel nocturn en remolins de foc,
i em deslliurés del dolor jovenívol.

IV

Quines mans t'han creat, bellesa efímera?
Quins dits delicats et donen la forma
de l'eternitat, el reflex dels déus?
Per quin misteri l'ull transformat veu?

L'embriaguesa els cossos il·lumina
i et porta a percebre una dansa oculta
harmonitzant la llum amb les tenebres,
que al cel dibuixa una nova esperança.

Rius de colors vius encerclen la Terra,
com arcs irisats que cap a l'espai
obert emanen de les fonts terrestres.

La nit té la similitud d'un somni
que ens bressola en la més nua innocència,
i ens allibera, per fi, d'antics malsons.

VII

He vist, com un somni que m'alimenta,
les entranyes, llums en la negra nit
quan sense saber, perdut, van aparèixer
davant meu: ulls oberts a la natura.

En el cel circulaven els colors
de l'arc iris i trobaven la vida intensa:
senyes que tot no estava tan perdut
i brollava l'aigua en el nu desert.

Què era allò que m'impel·lia a seguir,
encara que sovint minvés la força
del meu ésser llançat a l'espai fosc?

La llum com a únic guany. Cerco nits
que il·luminin el meu camí de cec,
sense aturar allò que de dins flueix.

XV

Cada pas donat cap a tu s'adreça,
encara que em venç sovint la fatiga.
Cansat em deixo caure a terra, immòbil,
i no trobo alleujament en cap art.

L'or es torna quincalla sense tu.
Absent, m'oblido del camí traçat.
I una nit vaig tastar el goig de viure
gràcies a la magnanimitat

teva, que em va acostar al càlid Cel.
Rememoro aquell instant ara lluny
de tu, quan l'ombra em priva de veure't.

Et dic llum si es pot dir de tu un nom,
allò invisible que el cos traspasa
energia que de la Terra emana.

XXXVII

De jove el sofrir m'oprimia el cor.
Taciturn, somiava en llibertar-me,
tot seguint les meves penes a fons:
trobar un segon de felicitat

que donés valor a la meva vida,
encara que en sortís del tot malmès.
El risc de caure m'incità a provar.
Els excessos em portaven a viure

amb intensitat, sense defallir,
i cada instant es cobria amb vels d'or
i a dins, rius de foc fluïen sense parar,

fins que va arribar un dia en què el somni
s'acomplí sense saber, a l'atzar.
Des d'aleshores, què em queda per fer?

XXXIX

L'acció es va consumir i res no resta:
ni cendres, ni vestigis, ni paraules.
Sols una sensació de buidor
i uns records empal·lidits amb el temps.

La nostàlgia del passat es perd
tot i sabent que quelcom hi ha de cert,
que no va ser en va el camí traçat,
sinó que em va conduir a un cim de foc.

L'experiència arrela dins nostre,
i, malgrat que l'oblit tingui mans seductores,
no ens priva d'anar sempre més enllà,

a un lloc impensat, regit per l'atzar,
d'una bellesa que ens apropa als déus
des de l'ebrietat. I al puny, el cor.

XLIII

Una font inexhaurible, la vida.
D'ella van naixent tant el sofriment
com moments de plenitud i alegria,
i els pensaments s'enlairen Cel amunt,

cap al Sol des del fons fosc de la ment
amb ales fràgils com de fi cristall,
sens témer la caiguda en la folia
tenebrosa on cada signe s'esborra

i a les palpentos navegues sens rumb.
La nit anuncia una aurora nova,
però cal submergir-se en ella, viure-la

profundament sense perdre l'alè
i trobar en cada cosa el segell
que ens marca la ruta cap a la llum.

XLIV

Armat amb l'oblit, el temps és un somni
que ens desvetlla el nostre efímer passar,
com un flux ple d'imatges amagades
rere màscares que alhora ens oculten

i ens ensenyen els misteris obscurs
per tal de trobar un Cel ple de llums.
L'origen viscut en el punt final
de l'experiència que romp límits.

Dansa dins el frenesí i la folia,
festa que mai acaba ni comença,
que es perd en el fons insondable i ric

de l'existència èbria i sens fi,
exaltada pel primer sol i el vi
prop de la divinitat, prop del foc.

XLVIII

Quan no queda cap rastre d'ahirs cerco,
en l'oblit, un saber que se m'escapa
d'aquells instants en què brillava el Cel
i, ràpidament, submergit dins l'ombra,

el reflex de les hores de follia
anava caient dins un pou estèril.
Un cop al cim la llum em va cegar.
Cap llàgrima vessà dels meus ulls clucs.

I la vida havia perdut l'encant
prodigiós quan en treu de la nit,
una lluminositat que et travessa

el cor: ferida oberta a l'espai fosc.
Sorgeix un món que no veiem encara.
Però n'albirem una resplendor fugaç.

LLAMPECS DE L'OBLIT

1993⁷

El somriure de Leticia. **Rius de l'oblit** (*fragment*)

Sense pressa ni retard
ve, a l'hora daurada,
amb l'acollidora soledat seva,
trepitjant descalça l'arena flonja
de la desèrtica i espaïosa platja.
A prop sent la salaborr marina
i el so rítmic de les onades
que l'abracen amb invisibles mans
i li parlen ras del desig
sobre la seva llisa i bruna pell
amb carícies d'un càlid alè.

La pupil·la d'amor encesa
el blau de la mar l'apaivaga
amb plaent tendresa.
Són instants de serenor,
de traces mig oblidades,
d'una suau i quieta dolçor,
de sentiments somorts
que ara retroba amb sorpresa
dins d'un calaix seu
obert, de sobte, a la difusa claror
de la llum de l'albada,
quan plora tímids raigs de sol.

7. Edició domèstica, 2003.

L'horitzó arquejat es torça
i es perd sense terme fix en la llunyania
on la mirada també es perd.
Han estat molts els aspres i alhora deliciosos
senders recorreguts fins ara,
que li ha ofert com a regal la vida.
Les empremtes, però, mar endins
se les han endut suaument les ones,
en un obstinat desfici de no deixar rastres.
I tornen a la platja mesclades
amb cada salada, lleugera, àgil, transparent
i insignificant gota d'aigua.

Cim abismal

Dreceres de cecs, esquerpes i mudes.
Enfilar-se nu a dalt d'escarpats cims.
Isolats crits tensen el cos nafrat.
Perfils d'una nit esberlada pels llamps.

Cercant els ulls, una nova mirada,
i entrar, per fi, en la llum de la innocència.
Les mans ens parlen del buit sense fons
de l'abisme que hi ha entre els éssers.

La font queda llunyana a la foscor:
és un risc perpetu dels freds estels.
La boca sent l'amargor d'un daltabaix,
i resta al fons el rastre de l'oblit.

DE DESIGS I DE DELIRIS

2000

A la semblança de l'ull

Les finestres per on mires el món sense noms
apleguen sols allò que, sense esforç, es deixa veure.
No és obligatori mirar-ho tot, regirar-ho tot.
Val ja allò que et travessa, allò que et colpeix,
que t'atreu dins l'informe cercle
que el sentiment t'escriu amb mans trencadisses.

Indistinta, la mirada transita tranquil·la
i, si s'escau, tria quan un objecte el crida.
No cal defugir tampoc l'ombra que el mirar crea.

Tot i res tenen semblança

Amb un pic de lluïssor als ulls n'hi ha prou
per embriagar-se de l'incessant passar que passa,
com un món canviant que cada instant infantia,
fugisser com el pas nòmada dels teus ulls
que no arrelen enlloc, que enlloc fan niu durador.

El batec del mar ens crida

Travessa el subtil aire el teu somriure,
clar i nu com una gèlida nit d'hivern.
Una font d'estels és la teva boca besada,
i la tristor ens ensenya a ésser humils.

De la teva foscor iris en neix a l'alba,
i rosada que fa tremolar delicades herbes
de matinada. De matinada quan a tu, nua, et miro,
i amb els teus ulls clucs viatges als somnis.

Un món arrelat a l'atmosfera del teu cos
és domini del plaer que s'adreça al cor.
Tota la llum se'n va i la nit ja ve joiosa.
Les claus de l'amor busca aquell que anhela estimar.

Es fon la nit en els teus braços d'ocell,
com un cel que encetes tot jugant
amb mans que es diria que són de llamp,
plens d'una força suau que es dona serena.

Com qui mira el mar de nit, de fosca remor,
i els llavis mossegats, excitats pel vent ras,
en un espai esglaiador que et recorda
que som un tros de cel, diminut com un llunyà estel,

m'assec vora teu. T'espurneja la mirada,
i del fons marí se sent un crit que ens crida.

L'alè de la follia

Un gemec traçat a l'aire
l'omple d'esgarrifoses pors,
d'instants adormits a dins,
a les fonts d'on ragen nits,
on la foscó és el fruit
i la immensitat l'arbre,
i les fulles el parpelleig dels astres.

Soc amant de la festa
que ens acull quan riu el vespre,
i tot s'exalta com danses de foc.
La tristor és fora, no hi té lloc.
La follia s'hi ajeu ociosa
en acurats clars del bosc,
plena de nuesa encisadora.

Apleguem el temps sense mans,
enterrem-lo al ventre famèlic,
que fugi com un llamp escuat.
De pedra és la llum dels miralls.
Sensuals, tenim tot un cor per caminar,
i la bellesa flueix somniadora
com quan la vida es fa a la mar.

Els rastres del desert *(fragment)*

Hi ha un arbre quimèric al bell mig del desert
que ha anat fent arrels profundes en el meu cor.

Soc d'or massís com ben bé podria ser de pesat plom.
Soc de vi que raja a dolls de la meva èbria mirada
i de perfums que s'escapen barrejats amb el meu alè.
Si s'escau, soc de pedra que tremola com un lliri al vent.
Qui sap si dins meu és ple d'aspres gemecs de fum,
i de roselles que dansen harmòniques en el meu pit...
O potser soc fràgil com un vidre delicat i fi.
Amb tot segueixo sent desert d'arena que crema
el també teu càlid desert, que s'esbossa en el teu mirar:
desert sobre desert que a l'estimar-se es fonen.

Al bressol dels somriures *(fragment)*

Com un cop de vent precís i cert
en un alt arbre frondós i fastuós,
trontollo amb els ulls clucs i perduts
de llum massa excessiva i encegador,
i em deixo adormir en el llit del meu fracàs
encara que sé que camino sobre fulles ocre,
en el llot del meu propi destí fatal.
També sé que a cada passa que faig la vida em depassa,
que la senzillesa té bellesa i ulls que m'atrapen:
tu, noia que bressa la meva nuesa amb somriures.
De mons sento el cor omplert i fremit
quan amb dits mestres m'acaricies la nit
i em fas tremolar la pell de desig
com qui camina la mar a vela estesa.
Som criatures travessades per llampecs al mirar-nos.

El llenguatge dels ulls (*fragment*)

Passa la tarda, de llum fosa que embafa
com un somni fet de somnis i foscors ignorades.
Estic assegut. Solitari, a prop de palmeres.
A l'entorn, un jardí em parla de roses i rosers
amb un llenguatge que és de silencis i de vents,
on les flors volen ser mirades, ufanes, tendres.
La seva bellesa té colors i formes que fascinen, encisen.
Estic fumant. Fa un sol de tarda llarga
que cau ara afeblit —sec a l'ombra més fresca—
i no el puc veure des d'aquest racó gens assolellat.
L'ombra la sento més a tocar de pell, té cos de condemna.

Acabo de fumar. I torno a aquell racó on sovint em porta el cor,
aquell racó que és recer de ventades fortes, de pluja de malenconia.
I on m'he anat forjant de soledat i soledat i més soledat...
On he après que l'amor és una arma que ens fa créixer ales,
una arma per enriquir la vida amb tots els miratges del plaer,
amb tot els somnis de la foscor, amb tots els fruits de l'esperit.
I tots..., ja saps, els moments que ens fan dir sí a la vida i a la nit.

L'EMBRUIX DEL COR

2002

I

No diguis res si estimes el silenci blau,
però si no pots callar el teu sofriment,
mira que el teu lament sigui de pas sincer.
I si no pots més que cridar, deixa't endur
pels gemecs que es crien dintre el teu pit.

No t'esveris perquè et rosega el sofriment
i mira de trobar un temps serè en la tempesta,
ja que tot allò que passa per la teva carn
és on roman la veritat que cal mirar de fit a fit,
si vols que el teu silenci parli des del fons del cor.

De l'abisme del dolor punyent, és d'on procedeix l'alegre cant.

XXVI

Es corcava la tarda quan entenia de foscors mudes
i m'adormia sense dormir com qui roman en vela
i el somni no arriba fins que no se sap si un dorm o no.
Aquelles tardes de plom que no voldria per a ningú,
que diferents que són de les nostres tardes dels sentits desperts!

Tota la rància negror era habitant del meu ésser cec i mut.
Vaig fer de la vida un caminar pesarós i de boira espessa.
Sols quedava el res perpetu, no l'esperança ni la renaixença.
Però no sé com, la vida es va despertar com una primavera
i del horrors passats en sortiren les flors més alegres.

I tu, estimada, em vas veure i d'amor hem fet camí i quant hem canviat!!!

LA VEU DEL DESIG

2002

XII

Tinc un trist record del passat
que vaig passar a les fosques,
però si no hagués passat pel passat
ara no seria com soc ara.
Però he sabut treure de les llàgrimes
l'elixir de la vida, l'embriex del món.
I si tot hagués anat d'una altra manera,
no em puc afigurar aquestes tardes tan nostres.

LA FONT DE LA NIT

2002

ELS LLAVIS

I

La tristor em roba les hores
d'aquells anys viscuts cercant nits
quan al meu cos teixit de desig
li mancaven uns ulls per estimar.

Viatger soc del temps perdut
que busca en el record un lloc
on agafar-se per no caure.
Aprenc, així, a entendre del fluir
d'aquelles hores tan feixugues
quan, solitari, el món callava.

II

Amb els ulls despullats et miro
i et dibuixes dins meu amb traç fi
com ombres xineses que dansen
per retrobar l'obscur desig.

Et miro amb tremolor serena,
faig volar paraules al vent
i tinc l'estranya sensació
que el bes és el mirall dels llavis
que ens emborratxa de llum
mentre jaïem plàcids en la nit.

IV

Omplo de somnis el passat
que consta de foscors i oblits,
de besos mai donats, mai rebuts,
i d'abraçades absents.

Somnis que em fan veure el desert
per on he passat sense deixar rastre,
com si hagués traspassat l'infern
amb peu descalç i amb mirada cega
fent arribar l'alè de la soledat
a tots els racons d'un món sòrdid.

XI

La por, aquesta por que els ulls expressa
quan la solitud no té més cos que una vida en va
i que se'n va pels carrerons estrets de la mort
sentint com el cor s'apaga lentament.

La solitud també és una estranya companyia
com un cel que no vol lluir amb claredat
i plora, amarg, amarant-se de ceguesa.
El món oblida i t'oblida entre foscors.
Res clama a dins. Ni cap veu amiga trobes.

Aleshores, esquinça't i obre't.
I potser em veuràs.

ELS ULLS

II

Et sento com vens rompent l'aire
i em deixo bressar per tu com una ona.
I ja soc de tu un reflex de llum
on les tenebres no gosen fer-hi el niu.

El teu camí es perd en els meus ulls
i ens fonem com ones de pell i foc.
Cap rastre hi queda; sols els ulls saben
entrar sense ferir en l'ànima del cor
i mentre llueixen al mirar-nos
en tenim prou per encendre'ns com teies.

III

Bec dels teus ulls delícies de mel
i em trobo en un lloc fet de vidre
on et veig transformada
en un silenci joïós
que sap gaudir de tot allò que passa.

I soc sincer quan et sento a prop
i les finestres del meu cor et prenen
i ja caus en el món on la dolçor s'adorm
i tots els astres et miren
riallers com qui beu de l'amor
l'elixir que té gust de nuesa i de mar.

X

Surt de dins teu una mirada encesa.
Surt com un raig de llum trencada
que m'arriba i em desfà la tristor
mentre tot sembla un sortidor de goig.

Vaig arribant a tu com un cant d'encís
que et busca i et troba en un instant
i aplego les llavors del teu encant
solament per sentir-te plena de soledat.
De soledat que té cos de mi i de tu
fent camí per la vorera del nostre somriure.

LES MANS

IV

Toquen les hores com campanes mudes
que no trenquen el nostre silenci ras
que sap ocultar-se rere les paraules
plenes d'un aire capaç d'embriagar-nos.

Així fem camí vers els boscos de l'ànima
on es reuneix el crit que brolla del pit
i dansa tremolant al so del cel,
d'aquell cel envermellit de la posta
quan el silenci podria parlar clar
però sap també emmudir quan cal.

EN LABERINTOS DE FUEGO

2002⁸

Los ecos del viento

Cuando presiento tu llegada
me visto de tu silencio.
Ando por senderos tan tuyos
como míos. Que ya no sé
si vives dentro de mi ser
o yo en el tuyo. O si ambos soñamos
que somos por el amor soñados.

Surgen de cada instante nuestro
cascadas risueñas y tiernas
de ebrios besos que me regalas.
Tus labios me hablan y me rozan
como pétalos que me cantan
y eres fragancia que respiro
al latido de nuestros pasos.

8. Seuba Ediciones, col. El Juglar i la Luna. Poesia, núm. 187. Barcelona, 2003.

Soy de lo pasajero amante,
de la eternidad anhelante.
Dentro de ti hallo refugio:
en tus brazos que me abrasan
y en tus ojos que me sonríen.
La eternidad respiro ufano
y pienso que no puede ser
si no fuera que la siento dentro,
en tu fuego y en el mío al amarnos.

No soy soñador de quimeras
ya que quimera ya soy.

El sol se oculta al darse,
yo me oculto en ti al amarte.

Entro en la noche ebrio de sol,
y salgo embriagado de tu aliento.

Me pierdo cuando quiero encontrarme,
me encuentro al perderme entre tus senos.

¿Regresar? ¡Nunca jamás!
Y siempre estoy de regreso.

La risa del viento

Recuerdo tu voz
venida de un país lejano. Tú, libre,
volando al andar sin herir el suelo,
soñando el ayer con el olvido a cuestas.

Querías beber del néctar del amor.
No te ofrecí más que el licor amargo
de mi tristeza para apagar tu sed.
Y mi regalo aceptaste como un tesoro.

Verso a verso formabas tu anhelo,
tu dicha de ir vagando por pueblos
sin ataduras, gritando a la noche
tu libertad de risueña viajera.

En el camino, al azar fue el encuentro,
entre copas y con un cigarrillo en los labios:
¡de cuantos excesos hablaba mi mirada!
Y al verme sólo me diste la mano.
Te pregunté: —¿De dónde eres?
—¡Qué importa mi patria! —me respondiste.
Insistí preguntándote: —¿Adónde vas?
—A la noche, al silencio —fue tu respuesta.

Y entre humo, alcohol y risas me susurraste:
—Mi libertad es como la risa del viento.

RES ÉS EN VA

2003⁹

De delits

Passo el temps entre ombres
i el cos se'n ressent, amarg.
He fet del fosc i fugisser
passat un desert del trist lament.
He fet, també d'ell, el cant alegre
d'un jardí de flors despullades
que m'han somrigut al cor
com un llis llac de l'oblit,
de tranquil·les i reposades aigües.

De nou he sentit brollar l'esperit
quan vas venir a rebre'm, entre ombres.
Ja els dos llaurem el passat fosc
com orfegres de les hores que se'n van.
I així de riquesa ens anem omplint
mitjançant la barca dels sentits.
D'amor volcànic en teníem fam.
D'amor, de carícies i de delits.

Llarg i lent ha estat aquest viatge,
però tot allò viscut ja s'ha fet carn.
Amb els llavis, dia rere dia,
he anat besant la solitud
que s'obre com el cor d'un fruit
demanant ésser tastat amb calma.

QUADERN BLANC

2003¹⁰

El vol solitari (*fragment*)

Solitari vol de la papallona tardana,
en el mes del most, del fruit del vi.
Aleteja les ales amb ansiosa rapidesa,
com aquell que no té temps per a res,
posseïda per un malson escruixidor:
el de viure sols un dia, un dia solament.
L'aire li sembla massa feixuc, una llosa de marbre.
El dia massa curt, a penes en sentirà el perfum.
Els daus estan llançats, ningú pot evitar-ho.
I voluptuosa busca amb desig ardent un semblant
per satisfer l'instint que la crema viva.
És ja el capvespre i la fredor l'amenaça.
La solitud marca el seu banal destí.
L'esperança s'enderroca amb una lleu bufada,
cau sense remissió com un castell de cartes.
La nit s'acosta com un hoste inoportú
i tu, nascuda del capritx, diràs quasi sense alè:
—La vida és lleugera com el vent, com un breu vol.
Acaricia-la com les ones la platja en calma,
com les ales a l'aire planejant sense esforç.—

Papallona, la nit s'apropa com un llop famolenc,
com una ombra que s'estén en nit de glaç massa cru.
Papallona, aquest últim vol teu sense ja esperances
anuncia la senzillesa dels dies de la tardor.

10. Aquest poema forma part d'un poemari sense títol publicat per l'autor en un quadern de color blanc.

A GLOPS

2003¹¹

S'atansa l'hora

S'atansa l'hora de la soledat fosa
quan la quietud i la tremolor neden
dins la foscor que engendra pors
mai del tot vençudes i esvaïdes,
com un baf que es menja la mirada
i ja arriba l'hora que tant esperem...

La vida s'esquinça en mil trossos
i ens fa cridar amb les entranyes
rosegant la mala sort deixada enrere,
i els nostres ulls tornen a riure
plens d'aquella alegria somniada
que encara la vida semblava viure.

Ara que la nit s'apropa als plaers
que ens han anat forjant amb passió
roent com els nostres ulls ardents
on cap tot l'amor de brasa i foc
i per la seva força ens deixem endur
als indrets obscurs on la carn es fon,

tot amor és la plenitud de la buidor.

11. Viena Edicions, col. Poesia, núm. 54. Barcelona, 2003.

A glops

M'agrada la pluja que ens abraça
a la vora un de l'altre amb tendresa
i som confidents del vell temps anat
que es va esfumant dins de penombres
per retornar de nou com un estel
del qual no teníem notícies ni rastre.
Així el nostre mirar enrere és font d'enyors
que s'escampen i es fonen en un lleu sospir.

Sabem dels ahirs que hem caminat sols
amb el risc immens de caure al fons obscur
de la nostra ànima, desolats de tristor
com un Sol que es nega a sortir al matí
i, afligit, plora i en plorar és pluja muda
amb tots els records tornant amb veu *queda*
per no ferir l'aire que respirem a glops,
i ens neix de dins la paraula anhelada.

Mots de la pluja d'un esquinçat silenci.

La incertesa

M'agrada l'enigma quan busco no encertar-lo
i que, quan sembli resolt d'un cop, no ho estigui.
M'agrada que m'enganyi creient jo que no m'enganya,
i no sabent si soc víctima o no del seu engany.
És per a mi de bon gust tenir respostes flotants, vagues,
que el coneixement es forgi a cada instant trepitjat.
M'agrada viure en la incertesa, tan elegantment ignota.

Àvid no soc en descobrir de tu els secrets,
ni investigo la vida que portes: de tafaner, no en soc.
M'excita més oferir-te mil vegades vida i riquesa.
De la riquesa que s'ostenta amb el cor savi en plaers,
amb l'alegre plenitud desbordant de somriures efervescents,
vessant de perfums sensuals dels sentits ebris de tot,
i així, veure't acariciar amb la teva llum el meu tors.

M'agrada ser pobre en diners i ric als teus llavis.

Signes rars¹²

Trenco la cuirassa del cel intern que m'abraça.
Tinc la immensitat tancada amb una clau que em pesa massa.
L'amor en mil trossos es desfà com un vidre esmicolat de cop
i m'allibero de la càrrega feixuga i aspra del passat
i ara miro amb altres ulls, perquè els despullo de signes rars.

Segueixo amb els dits el teu cos sense màscares i nu d'artificis.
Queda el rastre de les delícies que et remouen els sentits
com un llamp que troba un camí laberíntic en la teva carn.

12. 2004. Aquest poema no forma part de cap recull.

EL REGAL DEL COS

2004

L'esqueix

S'esqueixa el cor com una magrana massa aspra
quan el primer amor esdevé un lament punyent
i tots els astres no poden eixugar les llàgrimes
i en l'amor regeixen sofriments massa intensos.

Però el temps té mans que curen ferides certes
i et fa sobrepassar aquells instants tan dolorosos
i del seu verí n'hem de saber extreure rialles
sols perquè hi ha a dins alguna cosa que vol viure,
alguna passió mig ofegada que desitja rebrotar
i un camp fertilitzat per tots els sofriments viscuts
i allí pot ser el terreny adequat on l'alegria pren cos.

Fem, doncs, amiga, de l'amor l'exorcisme del passat
i de les llàgrimes un cel estrellat sobre la nostra pell
on puguem adormir les penes amb besos flamejants.

I si tot ens entristeix podem estimar encara la tristesa.

L'esperit del vi

De beure he begut fins a saber quin era el seu secret.
Vaig aprendre a moure'm. I a veure com el terra es mou.
No sé si a estimar, però crec que el bes ha de ser ebri.
No sé si vaig aprendre a ser jo, però sovint em perdia.
Tot i així vaig començar a caminar pels boscos de l'ànima
i a descobrir falsedats que es feien passar per veritats.
Era un somniador que volia fer dels somnis realitats.
Contemplant el món veia com feien de la mort vida.
Res dansava com els astres tan ebris d'eternitats.
I si una cosa sé de cert és que la vida m'agrada èbria
i als teus llavis trobo el licor que m'ho regala tot
i per això sé encara veure com és el món a través teu.

De vidre

Aquests instants tenen l'aparença de vidre
i trencadisses mans fan trontollar el cor amorós.
De vidre van passant les hores mai perdudes
i jo et veig rere d'ell com si et miressis al mirall.
Ja sé que els somnis no poden ser més que somnis,
que la mirada es filtra a través del desig obscur
i a dins meu una remor em porta cap a tu.
Ets en mi. Això sols sé i els teus ulls m'alimenten
i em donen força per omplir-me de serenor.
De vidre som els dos abraçats sota un cel de vidre.
I quan vingui la nit tindrem de coixí la negror.
Perquè d'ella neixi la cançó més transparent.

CANTS DEL GOIG I DEL DESIG

2006

A mà

Als teus llavis nus l'enyor és terra erma.
Faig del somni veu que la mirada escolta.
L'univers sols cau quan la nit llampega
mentre tu i l'amor feu camí de molsa.

Tot astre ja jeu a les mans blanques del teu somriure.

Surt un sol rogent que entra als teus ulls, tebi
com terra de foc que vola i encisa.
Amb el peu descalç i amb el rostre fètil
vius la plenitud quan el llamp et mira.

I tota una nit seria massa per un somriure.

Sostre

Aplego nits, llàgrimes foses, astres
i multituds que fan als estels ombres.
Soc solitud que s'enfila pels marges
fins a ser amb tu, el mar que dins teu portes.

I a l'estança fosca hem après a mirar el cel.

Sento remors, veus del vent i estranyesa.
Un crit es romp, i jo perdent-me en tu.
La tarda riu amb la mirada encesa.
El sostre blanc. Tot un espai immens, tu.

Sabem potser que amaga aquest negre, nocturn cel?

Torxa

Sense cap mot nedo a plena deriva
imprevist rumb que m'allunya incessant
de les foscors que ara tremolen de vida
i d'amagat observo com se'n van.

La tristor de vegades fa sentir-me qui soc.

Ansiejo cants on s'emmiralli el mar.
L'aire del cim és reflex de la plana,
i si tu no hi ets, a l'estiu sol glaçar.
Ja no tinc res, la vida és terra vana.

És sols un somni totes les màscares que soc?

Ulls trencats

Florit cel, t'esgarrapo les pors magres.
Llàntia i mel, atresoro flors i flames.
Llum d'estel, t'aplego allò que amagues
i a ple sol, acostumo a estimar-te.

I dels fruits de l'ahir et faig un collaret d'or.

Cambrà d'or, plena de mil somnis,
ets mirall, transparència i llum d'oli.
Ets cristall, llàgrima i una ona de goig.
Ets metall, calmada nit sens desoris.

La terra es fon amb el teu rostre bru de nit joiosa.

Destresa

I tu rius, entre flames, sobre terra,
amb els ulls plens de cants, de crits i d'imatges.
I amb el cor navegues per la floresta.
Tot és nit, llunyanies que busquen casa.

És difícil obrir el fruit de la claror closa.

Ets un mar, ric amant de vents contraris,
plenitud de les hores mudes i ermes.
Saps ser cant quan els camps florits són savis.
I amb les mans goses caçar les estrelles.

Quan la lluna fèrtil mossega la teva nuesa.

Astre

Fuig de mi! Expulso els dimonis de l'ahir.
Cel guanyat. De soledat parla l'astre.
Savi, aprèn de com la vida s'escapa,
i de tot, d'un afer defuig: mentir.

És la primavera qui ens regala tot un cel?

Sol marí. La lluna sembla emergir
de les pors. La vida, de les alegries
i dels cants. Un plaer cert ara senties.
Als teus ulls, com astre, volant la nit.

Totes les foscors tenen cabuda dintre teu.

Soledat

Anem caminant, tu i jo en soledat,
en aquest instant de mutu silenci.
Anem sincerant-nos dels dies tan fats
i anem besant-nos dins el misteri.

L'angoixa d'entrar un dintre la foscor de l'altre.

L'ànim estremit, la força que parla
després de la nit, amb ànim sincer.
I anem cultivant-nos en terra ampla
fins a alliberar-nos de tot lament.

La porta a la infinitud és de l'amplària del vent.

Quatre vents

Passo les nits mirant la teva nuesa,
sol i assegut en miralls de silenci.
Et llepo els pits amb la mirada encesa.
El rostre mut i de guia el teu geni.

Sents? No és el rostre somniador de l'ahir que et crida?

Aplego llamps de la pell irisada.
Afloren cants dels teus dits de cristall,
assaonats camps de paraula amagada,
plena d'encants. No ets cap fruit de cascall.

No ho veus? No hem fet dels besos orient dels quatre vents?

Primer cop

Ara estic entre els plecs dels teus ulls clucs
com miralls de fosca oberts a l'univers.
Ara es romp el fruit que la mà ja et cull.
Primer cop que t'afiguro en un vers.

Paraula primera d'un vers primer que ja traspua.

Sento el sol com s'aprima a ple capvespre.
Anells d'or giren a l'entorn de l'alba,
i tu i jo abraçats a la paret mestra
del desig amb les mans palpant la mandra.

El darrer cop sembla com si fos sempre el primer.

Lluny

Sols els cants omplen els racons del cor.
Plena lluna omple la mirada d'ombres.
Encantats dins la festa el temps és d'or.
La natura camina sense nombres.

Astre, digue'm si hi ha llum darrere la densa fosca.

Plenitud, saps volar per l'espai nu?
Sempre sols, l'amor és la nostra vida?
I amb tot, no és veritat que som u?
Solitud, som immensitat sentida?

Lluna, saps sentir això que ara et dic en silenci?

Capvespre

Foc i vent, escolto la veu del foll.
Res hi queda de la buida paraula.
Però hi sents? Del lament i del soroll
sols hi queda vanitat i un xic de rauxa.

Desferma ja la llangor de les hores amorfes!

Vinc a tu com un foc que devora mars,
com un crit que ansieja cançons mai dites.
Vull per a tu ser cavaller del temps anat
i també aquell que amaga fonts maldites.

No vull fer-te, no, de la vida un camp de mil plors.

Barcelona¹³

A pas lent, els carrers estrets ensenyen un somrís.
Camins salvatges d'una ciutat vestida de festa.
Al teu costat, somniant feréstecs somnis gastats
i la multitud indiferent, sorollosa, ignorant-nos.

El rostre de Barcelona intangible i amablement serè
ens mira pensarós com a uns estranys viatgers.
De mica en mica el sol daura les façanes vidrioses
i l'aire sembla d'or i el cel ocult entre els edificis.

Sols ens podem abraçar al temps viscut, als records,
com qui assaboreix cada instant amb el cor d'amant
que es deixa endur entre les veus perdudes de l'ahir.
I anem passejant a l'ombra sàvia de l'oblit retrobat.

La ciutat immensa jeu solitària: ens acull i ignora.
Malgrat tot, en sabem gaudir amb la nostra mirada.
És com la finor d'un raig solar que ens toca la pell
i en bevem el licor destil·lat de les pedres immemorials.

13. 2008. Aquest poema no forma part de cap recull.

TRES POEMES

2008

Sobre la sorra

Tel·lúrica ets. Un astre ets per a la meva nit.
Espaiosa llum em transmet la teva bruna pell
i em travessa la mirada i l'endolceix amb mel.
Sento com es filtra el batec del teu cor en el meu,
en silenci i sobre la sorra del teu desert sec.
Voluptuós llit amb el firmament per llençol.
Sols tu i jo i l'univers on hem ancorat.
Som rics així?

Ets un mirall d'allò que jo no soc?
Et miro pres del teu somriure i l'aire crema.
La vida ha fet niu als nostres llavis.
Aquests fan camí amb tot el temps per endavant.
Sobre la sorra ens estimem
amb la serenor d'uns experts equilibristes.
La lluosor del cel ens empara.
Ara sabem valorar el vol dels ocells,
el batec de les ales ens encén de desig
i acariciem la penombra amb cada frec.
Nua la nit, i tu i jo... ens anem fent.

Astre ets, Terra: navegues l'espai
amb peus sincers i rostre serè.
La nit és un goig i un cant i una festa dels sentits.

El crit de l'arbre

Mans expertes, a la ventura
recorren els turons del plaer.
Despertien delícies indicibles
anant pels boscos i pels deserts.
Nua i voluptuosa et caminen
i reuneixes tot allò que sents
sense menysprear ni un bri traçat.

El crit de l'arbre ressona per la carn.
El fruit, la nuesa
són astres dins el fullatge.
La copa, un univers que batega.
Bevem ansiosos del seu nèctar destil·lat
que regalima gota a gota per les fulles.
No estalviem la força. Ens donem.

Arbre del misteri, som deixebles de la teva nit.
I com a tals hem brodat un vel d'estels
amb els besos per fil i els dits per agulles.
Oneja en la plenitud del teu vent
quan del flux del capvespre gaudim.

Així dibuixem l'amor i ens respirem tot regalant-nos.
Els cossos flamejants vibren en sintonia precisa,
amb franca maduresa i amb els fruits desclosos.

L'abraçada

De flors d'or omple l'univers que soc
i la meva cambra, de deliris plaents;
de delícies endolcides, els meus llavis.
Saps fer tot això i encara més:
encendre la meva nit.

Et vull als meus ulls com un vol interminable,
com un cel blau travessat per la nuesa.
I jo vull ser per a tu un foc de nit.

Vull cavalcar pels estels dels teus cabells
i junts enlairar-nos al cim de la indistinció.
A baix el soroll es menja l'ànima
i tot sembla massa en va, massa cridaner.

Volem estar despullats
sense cap parany
que veli el nostre cor.

Venen els records¹⁴

Venen els records d'aquells dies sense memòria
quan venia a veure'm la folia del temps perdut
i arribava a casa amb llàgrimes als ulls, cec i mut,
i el sofrir se'm clavava al pit atribolat i estremeit.
Quan les hores eren de cristall fi i esmicolat, fosc.
Que lentament em ferien la pell fins a arribar al cor!
Res veia, solament un dolor aspre i persistent.
Tant, que els dies no eren més que carn esqueixada,
exposada nua als vents de l'esgarrifosa mort
fins que vas venir al sentir els meus crits insonors
quan ja podia comptar-me entre els no viscuts,
entre la llum dels llimbs sense ja retorn ni sortida,
dins del laberint del sofriment i de l'amargor;
amb tot, tu ets qui em buscava al trobar-te jo,
i vàrem omplir-nos d'aquella alegria tan sàvia
que sap transformar el lament en cant joïós.

14. 2008. Aquest poema no forma part de cap recull.

TARDOR

2011

II

A la plenitud
d'aquests dies
l'alè s'escampa
com una ona
vibràtil,
com els sentiments,
com els somnis,
com els records,
com la paraula
que s'escriu
sobre la pell
amb cada bes,
amb cada carícia,
amb cada frec,
mentre la música del cos
et travessa
al fons del cor
com una llum
plena de nit
i de silenci
sonor.

III

A poc a poc
la vida pren forma
de flama i de fum,
de passió i d'astre,
de llum i d'ombra.
A penes segueix un ordre,
tampoc un camí *trillat*.
A penes la forma té forma,
estable, precisa:
és un camp de blat
al vent de l'atzar
i una mar encesa
amb les mans que t'abracen
i al fons un cel blau
que et fa vibrar la mirada,
plena ara de sol
i d'aquella sensació
de salobre i imantada
que t'acaricia el rostre:
la pell gaudeix de ser,
d'existir.

VII

A plena nit
els astres bateguen
com flors del desert.
A plena nit
la música s'encomana
amb màgica sintonia.
A plena nit
la teva mirada espurneja
com un somriure plaent.
A plena nit
l'instint i l'eternitat
caminen agafats de la mà.
A plena nit
el sol absent
busca l'aurora.
A plena nit
les foscors tenen vida,
aliment i substància.
A plena nit.

IX

Es canta, això és tot.
Les paraules dansen,
els sentiments es despullen,
els rostres es difuminen,
les màscares són clares
i el temps les enllaça
en un traç possible
quan el cor crida
al fons de l'ànima
i tot es desenvolupa
dins d'un aire màgic
al mig de la pell
que, imantada, vibra
sobre la terra del dubte
on es fan i es desfan
les paraules del poema.

X

Sobre la nit escric
sovint a l'albada.
Les estrelles titil·lant,
la foscor misteriosa,
els objectes dins ombres,
la lluna que somriu,
la terra com absent.
la mar fosca,
els somnis resplendents,
la ciutat il·luminada,
el silenci que atrapa
la natura sota un vel negre,
el firmament abismal.
Tot m'estremeix l'ànim.
I estic meravellat, encantat
en aquest immens univers
del que a penes sabem res.
On la veritat s'oculta,
on has de descobrir la veritat,
on no tot es veu.
I a la llum primera,
endevino que de la foscor
tot és possible encara.

XI

En silenci, en silenci...
Parla el cos i la matèria.
Escolto les llàgrimes
com cauen per les galtes,
escolto somriures
que venen i se'n van.
Escolto la vida
com qui escolta el mar
i a poc a poc
entenc el seu llenguatge.
Sentiments que cullo
de l'arbre del saber
i el vent em porta
a les portes obertes
d'un cel blau
que riu com un nen
i parla amb la veu
dels astres i de les flors
i ja l'existència dansa
amb cos ebri
i l'esperit s'encén
en silenci, en silenci...

XIII

—On és la vida?—
em preguntava de jove.
Anava perdut, sense esma,
dins un laberint immens,
i no trobava la vida enlloc.
Gairebé tot em semblava mort
i jo volia viure, sentir
com es transforma el cor.
Però el sofriment
abraçava el meu ésser.
La depressió era el meu destí
i escrivia crits i lamentacions.
A poc a poc vaig adonar-me
que sí, que la vida també
estima aquells éssers abatuts,
que no cal agafar-se la vida
tan a pit, tan greument.
I vaig anar aprenent a viure,
de passar de l'angoixa a la delícia
i a afirmar l'esser que soc,
ja sense laments, ja sense pors.

XIV

Per les parets mestres
s'enfilen tendres heures,
ombregen al nord
i s'escampen cap al sud.
La vida és servida
per esgarrapar l'espai
que no busca altra sortida
que enlairar-se cap al sol.
No vulguis ser més:
n'hi ha prou amb ésser,
en respirar la claror
i avivar les sensacions.
No vulguis anar atrafegat,
que les mans ja saben
trobar on agafar-se
mentre el temps espera.
I si per un cas vols
encara buscar a dins,
no deixis de ser tu
ni de sentir el teu cor
mentre la llum es fa i es desfà.

XV

Per les serralades
del paisatge interior
la força avança irremissible
a l'hora incerta de la sort,
i de les mans tot cau.
Signes de lluita encara,
restes d'una derrota.
De tanta llum
pren forma la forma
enmig d'un cel dubtós
que vol i no vol.
Sense saber,
sense comprendre,
tot jugant seriosament
i, com a guia, el vent.

XVII

Continuo sentint
amb el pas del temps
una confusió essencial
que m'omple de neguit
com si res fos clar.
Vaig així caminant
amb rostre torbat
les dreceres de la nit
a plena llum.
Per veure, encara
esperes i desesperes.
I sols una espurna
pot obrir-me a la claror,
però no.
He jugat les cartes que tenia a mà
i sols he trobat
desfici i un plec d'instant
on estan escrites
les jugades fallides,
les que no he gosat jugar.

XVIII

Si sempre fos igual,
en equilibri, sense canvi
permanent i cert,
hauríem arribat a la fi,
al principi de la fi.
Res ens seria estrany, rar.
Tot ben sabut, sensat.
Sols ens faltaria una cosa:
viure amb intensitat.
La mort per fi regnaria
com a símptoma d'una perfecció
d'una vida no viscuda.

XIX

Sento a prop la nit.
La nit aquella del trastorn,
aquella que porto a dins
i que va sotragar-me
fins a volar per la nuesa
amb el pit ple de força
i una alegria trasbalsadora.
Anava dansant incrèdul
d'allò que es presentava
davant un cel transformat.
Amb mil raons per aprendre,
amb mil raons per trobar-me.
Sol amb la immensitat.
Per sempre seré ple
de nit i de soledat.

XX

Quan l'estança
comença a ofegar massa
i l'aire pesa, espès,
i no n'hi ha cap, de bri de llum,
potser aleshores
obriré finestres i balcons
per renovar l'atmosfera
i qui sap si de nou tot retorna
impregnat de renovats colors.
Quan ja tot és perdut,
queda tornar a començar
com qui reprèn el viatge
després d'un breu descans.

XXII

No sé... què puc saber?
Aquesta certesa m'envaeix
i m'ofega sense remissió
amb una incertesa definitiva.
No és que vulgui el saber,
és que el no saber angossa,
porta la llavor del desesper,
i per altra banda la de la vida.
En si, res hi ha a saber,
a no ser allò que s'ignora.
No és que proposi la ignorància
sinó que saber vol dir sovint
saber dominar l'altre
i no saber viure. Saber estar,
saber crear o saber ésser.
Existir.

XXIV

S'arriba a ser
per les resistències
que es vencen,
per la insistència
a continuar
per un camí que encetes
a *trompicons*,
per considerar,
per respectar unes formes
donant importància
als marges.
Els rastres marquen una ruta
en el fons tan estranya
que has d'aconseguir
fer-la habitual:
acceptada, reconeguda.
I aquesta és la tasca
més àrdua.

XXIX

Com la senzillesa,
la complexitat del temps
genera fills de l'instant.
Viatgers abandonen la llar
i la natura gira en cercles
que regnen en la vida
sobre la tirania de la mort.

XXXI

Recordo sensacions de nits
cercant un no sé què,
fugint de judicis massa certs,
de fotos fixes i de laments.
No sent au, emprendre el vol.
No estant arrelat, donar fruits.
No bevent vi, viure ebri.
No tenint por, aprendre a morir.
No seguint cap camí, caminar la nit.
I potser, sense res, nu, aprendre a mirar,
aprendre a desaprendre tan sols.

XXXIV

Aprenç mentre faig,
m'és imprescindible.
Cada passa és un intent,
una prova, un joc,
un canvi, un fluir,
una sort i un fruir.
La vida es fa intensa,
profunda, cap endins,
si les sensacions caminen
com astres per la nit.
Tota la buidor i la plenitud
són aliment i substància,
buidor per omplir,
plenitud per buidar,
omplir per saber,
buidar-se per no saber.
I mentrestant anar fent,
anar aprenent,
anar sentint la paraula,
com es construeix en silenci,
lentament, sense pressa,
amb tot un món per fer
com un homenatge pòstum
a qui ha fet de la vid nit.

XXXV

Sincerament escric
aquestes paraules senzilles
que a penes toquen a terra,
que s'envolen com aus
enmig de boscos,
que tant m'han impregnat
des de la meva infantesa.
No sé dir res més:
ni com soc, ni qui soc.
Solament sento, visc
entre pensaments
que vaig agafant al vol
com qui no té res a fer,
cap paper a representar,
sols aquesta imatge:
(«un ocell en el cel»)
omple aquest poema.

XXXVII

Per a tu
el cel s'obre,
el vent crida,
la nit canta,
la llum s'encén,
i la mar batega.

Per a tu
el cel es tanca,
el vent calla,
la nit plora,
la llum s'apaga
i la mar no parla.

Per a tu
el món s'obre
la tristor riu,
la tarda floreix,
la passió neix
i la vida creix.

Per a tu,
per a tu,
per a tu.
Tot és i no és possible.

XXXVIII

A pas lent
aprenc al caminar.
No tinc pressa
per arribar a port.
No sé el trajecte
—ignoro el demà—
ni com serà
el vers següent.
De totes les maneres,
vull viure com escric.
Ho aconseguixo
poques vegades,
sols ara
escrivint aquest poema.
És veritat:
escriure és com caminar.
A pas lent camino
el poema, la vida.
I miro de gaudir del viatge.

XXXIX

Saps estar sola
en l'absència.
Els records ajuden
però no ho són tot.
La vida s'instal·la
en un ara que passa,
en un aquí que es manté.
I sobre ells, l'ara i aquí,
construeixes el teu palau.
No hi ha sortida
que no sigui el vol
per espais lliures
on encara es pugui dir:
l'amistat és la soledat
compartida, còmplice.
I entre els dos, la paraula
que transmet sensacions
arrelades a l'interior
que circulen per la carn
on fa niu la passió de ser,
com una perla, com una llàgrima,
com un tresor que amagues
sota un somriure:
ara i aquí.

XL

Gairebé sempre escric.
A penes sé fer res més.
Aquests poemes,
amb bolígraf i a mà,
línia a línia,
vers a vers,
es fan sense mesura,
a raig fet.
Tenen el peu coix
i un ritme atzarós.
Escric una paraula,
en surt una altra.
Es van lligant,
es van enllaçant.
Així es va creant
el poema,
que s'acaba
fins on arriba
la pàgina.
No hi ha cap secret:
em deixo anar
com una ona en el mar.
I m'agrada que així sigui.

XLI

Crec en la calma,
en la paciència,
en la tranquil·litat
de l'ànima encesa.
Aquell foc que es concentra,
que irradia sentit
com una llum encisadora
que impregna els sentiments
i va per tot arreu
com una flama encesa
cremant al donar-se:
foc de l'amor,
foc de la passió.
Una vida destinada
a consumir-se
crec que val la pena d'ésser viscuda.
Tranquil·la, afable,
que omple la mirada
de sensacions senzilles
sabent que la veritat
està en les petites coses de cada dia.

XLII

Recordo encara ahir,
amiga meva:
aquells dies de maig
quan ens vam veure
al mateix bar,
sense saber a penes
un de l'altra.
A una certa distància.
Bevent sense parar
vàrem iniciar-nos
a un subtil i sincer amor
que fregava un somni
amb mil paratges màgics.
Érem tu i jo junts,
i en un lleu parpelleig
ens dèiem que ens estimàvem,
ignorant el que pensaven
els altres. Així era l'amor
en el temps de les cireres.

XLIII

Saps bé que el camí
és ple d'incerteses,
de camps extensos,
fèrtils o àrids,
foscos o clars,
on hi ha fantasmes
i també realitats
com somnis
que van dibuixant
el paisatge interior,
com juga un nen
a fer i desfer
amb la ment desperta
i els ulls brillants.
I com tu, que saps del cert
que al món hi caben
tots els estels del cel.

XLIV

Quatre vents
marquen l'espai
de nord a sud,
d'est a ponent.
I jo visc en ells.
Un asseca,
l'altre humiteja;
un refreda,
l'altre escalfa.
Com els cants,
transporten
notícies i remors,
veus i cançons,
sensacions i sentiments
que fan d'un poble
un poble obert
a tots els vents.

XLV

Sento un somriure
que entra per la finestra
dins d'aquesta habitació
on vaig escrivint
aquests versos coixos
pausadament.
I jo també somric.
El contagi arriba
tant de fora com de dins.
La vida té un altre color
i una sensació de vol
comença a prendre terra.
Sentiments clars, nítids,
d'un amor que respira
dins aquesta habitació
on encara puc sentir
la veu del desig,
i el cor somriu.

XLVI

Tota la força
que tinc ara,
tota sencera
la dono al vent.
La transmeto, si puc,
a allò que m'envolta.
Res estalvio,
res deixo per a mi.
Sols la deixo anar.
Així creixo
entre un món avar
que per fer-se ric
ha de prendre
la força dels altres.
No, no vull aquest món
tan egoista.
Sinó ser al donar-me,
sense retenir.
Sols donar-se com un Sol.

JA ÉS HORA

2013¹⁵

Amor i lluita

Aguanto les investides adverses amb ànim serè.

Per mi els dimonis dansen amb els àngels ebris
i els horrors de la vida no vull extirpar de soca-rel,
sols afrontar-los com davant d'una tempesta de neu,
perquè qui vol exterminar el mal, no sap fer cap bé.

Penso en moments difícils: m'han fet créixer.

L'enemic s'ha de respectar pel que ens ofereix.
Rebutjar no és idoni per a qui s'aboca a la vida.
Sols aprèn qui s'equivoca, qui res estalvia.

Les estàtues del passat indiquen amor i lluita.
Són insignes perquè s'alcen sobre vents contraris.
I entre elles, els rostres de Venus i Mart estimant-se.

15. Edició domèstica, 2013.

Res nego

Intento, enmig de les penes i alegries,
fer camí de pensaments que sentin
tant els ardors com les fredors del cim.

No vull fer de la tebiesa un estat únic,
ni de la solidesa un món ben apuntalat,
ni de la fragilitat una terra de certeses.
Sols vull viure generosament cada instant
i volar per les emocions amb ales de cristall.

No em demaneu fugir ni del cim ni de l'ocàs.
Em sento bé si accepto la vida i res nego.
Les llàgrimes són tan riques com el riure.
I si s'ha de condemnar, que sigui la barbàrie.

El temor

Tremolo quan res temo, ni la mort;
quan les pors no les sento, ni en tinc.
Perquè sé aleshores que no les domino,
que actuen calladament sense adonar-me'n
i crec així que les he vençudes per sempre,
i em creix una vanitat i una supèrbia temerària.

Pels antics sé que cal témer per ser savi,
que no es poden ignorar els perills,
que les adversitats són font de coneixement
i que així els viatges fan créixer la ment.

No prenem, doncs, les coses com a inofensives.
De la consciència del temor neix el valor de viure.

Primer pas

Les coses que apreng totes són provisionals.
Les que no he après adquireixen més importància.
Sempre hi ha un camp per llaurar, per cultivar.
I normalment costa fer el primer pas, iniciar-se.

Diuen paraules sàvies que un llarg viatge
comença amb una passa. Així penso jo.
Tot sabent que mantenir-se dret costa molt
i que abans d'emprendre el viatge vital
s'han de tenir els peus a terra i ser real,
fins que un aprèn a volar amb el pensament
i a preguntar pel camí, pel caminar i per la gent.

I el que un es troba pels llocs desconeguts.

Recordo

Recordo com de les nits esgarrapava paraules.
Buscant el seu sentit, les deixava al seu aire.

Poques entenia, de sentiments les volia fer
i s'escapaven al voler-les posar sobre el paper.

Recordo nits sense escriure cap mot, esperant.
Llargues nits on a penes veia una sortida viable.

Ara, en el record, no és que hagi guanyat gaire:
potser ja no tinc el defici d'escriure sense fi.

Potser ara escric allò que aleshores no sabia:
que tota experiència ha de reposar en calma...

Recordo la meva impotència cridant en el buit
i com del desesper naixia una vida, la meva.

Les hores baixes

Sobretot tenir cura dels moments sense fons,
d'aquells instants en què creiem que res val,
ni la vida, ni les hores en què hem sentit gaudi,
i quan els enraonaments s'alimenten de dubtes...

Tot plegat és tenir cura de les hores baixes.

I si estem trists creem ales de futur a la tristesa.
Ella ens ha de permetre l'amplitud d'un nou horitzó
i aprofundir intensament en el gust i en la raó.

Massa hem fet per abandonar en el llindar de l'ocàs.
Massa hem viscut per dir prou, s'ha acabat i res queda.

Per les portes de la percepció es descobreix un món,
el que ens ha de conduir de la vida a la plenitud de l'ésser.

Poeta

Lentament vaig descobrint el vel de la il·lusió.
Entre enganys he viscut creient que no ho eren.
Per aquesta raó m'agrada ésser desprevingut.

No vull com a guia la perfecció acomplerta,
ni com a mestre la imatge d'un saber exacte.
Sols busco viure-ho tot amb ànim obert i franc.

Qui no diria que les coses ens són inaccessibles?
Fins i tot aquest instant que escric a plena nit?

No trobo cap més remei que deixar-me anar
com un vaixell en la immensitat d'un oceà
i amb les eines necessàries per conrear la terra,
intento alçar el vol amb ales de poeta.

L'ahir

Entro al bell mig del meu bosc tranquil,
en un clar on es reuneix el temps viscut
i m'arrecero del vent rere d'un matoll.

La vida per a mi és ara pensar en l'ahir.

Sofreixo quan sento els somnis irrealitzats,
quan tota la meva alegria és camp erm.
Però sé mantenir-me dempeus serenament.

Faig del llamp el company del meu destí.

I si tot hagués estat diferent, jo seria un altre.
Les meves mans haurien recorregut altres cossos.
El meu alè seria l'expressió d'una altra mirada.

M'estimo, però, aquest ahir tan volgut com inevitable.

Hereus

Com fills d'una època, som hereus.
Moltes vegades cal vèncer la tradició.
No volem ser esclaus del temps,
Ni traïr els avantpassats, els mestres.

N'hi ha prou en conèixer-te a tu mateix.

Com a vells supervivents som aquí,
fent de cada instant un cant ombrívol,
quan el sol d'estiu pica de valent
per les fondalades incertes de l'esperit.

Cada pensament val com pluja d'abril.

Cada sentiment ens habita dins el cos.
I una llüïssor als ulls ens delata qui som.

La Terra

Sí, la Terra viu i alliçona els humans.
Cal escoltar el seu respir i allò que emana,
com es va fent procés el seu itinerari,
com la vida evoluciona en el seu pit
i com el temps va esculpint el seu tors.

No hi ha pitjor remei que voler-la dominar,
ni s'ha trobat cap beuratge per salvar-la
de la seva destrucció. Encara tenim temps, però.

Molts cops hem fugit d'ella per ignorància
i de vegades al voler estimar-la l'hem asfixiada.

Tots formem part d'aquest viatge tan estrany
i malgrat les ferides infligides, la Terra encara viu.

El pensament

Vaig aprenent amb les adversitats.
És per elles que es forja el pensar.

A la festa no li importa el saber.
En canvi, les hostilitats el necessiten.

Quan estàs a l'ocàs mires de sortir-ne.
Quan estàs al cim celebres la vida.

Qui ha viscut ha après dels errors.
Qui ha sentit sap dels enganys.
Qui pensa viu, sent, experimenta.

I endegar és una forma de saber estar,
una forma d'emprendre el vol el pensament
i de crear a cada instant l'instant següent.

Som

Continuar, prolongar és allò que fem.
No podem deixar de seguir, de fer camí,
encara que nosaltres el volem iniciar.
Començar de bell nou i veure què hi ha
rere les màscares de la vida i de la il·lusió.

Fem camí i de tant en tant fem beguda
en algun replà i dansem plens de goig.
Perquè afirmar és la tasca, el tret nostre.

I si volem encara és per pur plaer de viure,
de sentir com el desig treballa sota pell
i les amargors són palla d'un altre paller.

Som en la mesura que ens anem fent.

La vida

Afirmar l'existència a cada circumstància.

La negació representaria deixar d'insistir,
abandonar aquesta vida esperant-ne una altra,
però aquesta vida val per la intensitat viscuda.

No fem un seguit de lamentacions inacabables,
ja que és un preciós temps, uns moments únics
que tenen com a símbol la marca d'una vida.

El terreny on trepitgem i l'esperit d'un cel blau.
Per totes aquestes coses cal gosar mirar obertament.

Instaurar-nos en l'atalaia on hem arribat
per uns instants tan sols per veure qui som.

Després continuar, perquè llarga és la travessia.

INICI

2013¹⁵

Pels carrers

Pels carrers solitaris,
de nit,
he fet estança.
Ebri a la llum d'una *farola* he llegit poetes
que m'ensenyaven a viatjar entre tenebres.
I quan la son venia m'adormia en un banc d'ombres.
Sempre la beguda, que no faltés.
Sempre turmentat.
I a l'hora de l'alba em despertava amb el reg de l'asfalt.
Llàstima!
Qui diria que m'he alimentat de paraules
tan plenes d'un sentit que,
de moment,
se m'escapava
fins a ser-me entranyables com el sol esperant la nit?
Soc vagabund dels mots,
sincer amant de poemes
que, aprenent de les foscor,
m'he creat els dies.
Ara és temps que passa entre mirades fugisseres
mentre faig dansar paraules sobre aquesta pàgina.

15. Edició domèstica, 2013.

Una tarda sol

Una tarda sol,
l'endreço amb serenor
d'arbre esperant el fruit a ple estiu.
M'enlluerna l'evidència d'una llum massa clara.
Voldria establir correspondències atzaroses,
lligams entre branques d'estranya simetria
i dibuixar els racons que formen la meva vida.

Una tarda sol,
endreço el meu laberint
a còpia de records traçats a l'aire turbulent.
M'envolta la remor d'una esperança perduda,
d'un ara potser sí que serà veritat el somni
d'acabar la tasca que em proposo establir,
mentre a fora sento com passa la tarda.

Records

Passejo a la fosca per veure-hi clar.
Sento esgarrifances d'evocar vells records.
Fa temps que havia passat per aquests mateixos indrets.
De companyia, la lluïssor dels teus ulls
i la teva veu que m'invitava al vol.
Tota tu envoltada per l'aura de l'alegria, exultant
com un riu que enamora amb aromes trasbalsadores
de somriures compartits,
de fràgils sensacions,
d'equilibris inestables,
de lleugeres ebrietats.
Tots dos caminant la nit.
A prop l'amor foll.
I quan la nit acabava, la llar ens esperava.
Tot semblava cridar a la sensualitat efímera
i a les fosques havíem après a mirar-nos l'ànima.

Fosca nit

Fosca nit,
visc sota el teu vel,
a la intempèrie.
Observo la volta amb admiració humil
i miro com les estrelles dansen per l'espai.
Quanta transparència de cristall i llum!
El meu cos busca expressar-se
i veu en tu un mirall per reflectir-se.
Ja els ulls es perden negror enllà.
I vosaltres, estels, no deixeu d'il·luminar.
Quanta profunditat amagueu al vostre pit!
I de llum aneu vestint el meu pensament.
De llum,
d'energia,
de goig
i de profunda tendror.

Queda la paraula

Tot continua igual i diferent.

Igual perquè no he abandonat la lluita.

Diferent perquè he après del camí i del caminar.

No he fet descans en cap esglaó,

en cap replà.

He continuat amb constància i persistència,

amb totes les forces al meu abast.

I si he dormit és per reprendre el camí amb més intensitat.

Camí d'amor,

camí de lluita,

camí d'afirmació,

camí de recerca...

I d'aventures on a les ones del temps estan escrites les empremtes.

Les preguntes queden irresoltes.

Queda, però, posar sempre en qüestió:

el món,

la societat,

la realitat,

l'existència,

el jo

i les seves circumstàncies.

Queda la paraula que pensa

i crea les formes crítiques

que em fan viure.

Fil

Agafo un fil i l'estiro.
 En surt un poema
 ple d'imatges que ja em pertanyen.
 El temps també escriu
 i les sensacions
 i les passions
 van fent el rostre que soc.
 De mica en mica es construeix un laberint
 ple d'enigmes que amaguen un tresor.
 De mica en mica es teixeix la nit
 que dona vida,
 alè
 a allò que escric.

Alliberació

Presoner he estat de mi mateix.
Per això he hagut d'alliberar-me
de tot allò que m'ha condicionat
des de la infantesa
i m'ha tancat
amb clau gruixuda el meu cos,
la meva ment,
sabent que per sortir-ne havia de fer camí
tot desprenent-me de cadenes,
de llasts.
Aprendre a mirar amb mirada neta,
nua
i sense prejudicis,
recuperant la infància.
He fet neteja,
he endreçat casa meva
i amb tot això la presó s'ha transformat,
ha esdevingut espai de jovial llibertat
que m'ha portat a entendre la vida
on la força de la raó i de la passió
s'agermanen per sentir,
pensar
des de l'afirmació del propi ésser.

El teu cos

Superfície,
sensualitat
pell de l'ànima,
i carícia.
Un bes,
aparença
una sensació profunda,
i lluminositat.
Així et veig,
així et toco
amb dits que inspiren el vers,
la paraula que vol ser dita,
la veu que transpira el teu cos.

Felicitat

Acomplim sovint allò que desitgem
quan la nostra expressió
s'avé amb la nostra vida
i ésser i llenguatge no estan dissociats.

Acomplim sovint allò que volem
quan sentim un instant de felicitat
en l'interior de la nostra pell
i el temps i la vida no estan divorciats.

Cos i ment

Sento com la veu del cos
enraona amb la ment
i les dues dialoguen sense fi.
Una parla des dels sentiments,
l'altra des de la raó,
i les dues es complementen.
No podem defugir-ne una per afirmar l'altra.
Les dues són necessàries.
Si volem pensar, s'ha de sentir.
Sense el cos, existiria el pensament?
Sense la ment, se sostindria el cos?
Aleshores,
 per què els vàrem separar?
Per això potser hem sofert tant,
per tenir ment i cos desunits,
per haver
 d'afirmar sols el cos
 o d'afirmar sols la ment.
I així s'ha negat la vida,
 els sentits de la raó.

Ara i aquí

A ple dia he après de la nit
a assaborir els plaers,
els records d'amant
i l'alegria de saber
que amb cada abraçada
neix el ritme d'un nou vers.
Ara i aquí,
 en aquest instant
 neix.

LA FESTA

2013

Vida al camp

Quan a la tardor es tastava el vi novell
la quitxalla, les noies i xicots reien
en descobrir els secrets del most fermentat.
Els homes s'envalentien i les dones ballaven.
D'antuvi la celebració de l'any era així a pagès.

Qui no ha somrigut no sap res del paradís.
Qui no ha ballat sota els estels ho ignora tot,
i qui no ha fet del temps una dansa l'ha perdut.

Deixem que la sort voli per valls i muntanyes
i entri pels cellers foscos l'alegria del cor
tot aplegant de la terra els fruits madurs.
Fem, doncs, art de la vida i passió del vi.

Ara

Servitud que enfila anys d'esforços
vol esdevenir senyora de si mateixa.
Per escriure un poema clar i net
dibuixa cada mot amb traç senzill.

Per les dreces de la nit fa la paraula,
per les crestes del dia dorm la fatiga,
per l'aurora espera el cant dels ocells
i a la tarda llegeix la natura dels homes.

Sempre servint la poesia de les hores.

Sempre servint el pensament del temps.

Sempre servint la dansa dels instants.

Sempre servint la creació de l'ara efímer.

Supervivents

Com a fills d'una època, som hereus.
Moltes vegades cal vèncer la tradició:
no volem ser esclaus del temps
ni traïr els avantpassats, els mestres.

N'hi ha prou amb coneixe't a tu mateix.

Com a vells supervivents som aquí
fent de cada instant un cant ombriu
quan el sol d'estiu pica de valent
per les fondalades incertes de l'esperit.

Cada pensament val com pluja d'abril.

Els sentiments habiten al cos dels amants
i una lluosor als ulls els delata el pes del plaer.

Després

Quan les hores escriuen silencis,
quan els rostres aprenen a riure
i les sensacions somien realitats,
vaig oblidant la vida rutinària.

Els llamps d'amor m'embriaguen,
les penombres de l'ahir m'encenen
i les cançons melancòliques m'asserenen
quan la distància senzillament es perd.

Les amargors sovint són fruits joves,
les alegries augmenten les ganes de viure
i el joc de la vida és un elogi al canvi
després d'haver caminat la solitud.

HAIKUS DE TROBADA

2014

Sense sabates,
a peu vaig caminant
nu com la mar.

* * *

Sols passa el temps...
Rere les hores fosques,
la lleu claror.

* * *

Quan cau la tarda,
els ulls s'omplen de tu,
serena posta.

* * *

Lluny, entre estranys,
sé de tu com una ona
senzilla i immensa.

* * *

Penso com ets
i et regalo amb paraules
els pensaments.

* * *

Fulles i vent,
pluges de llevant, fang
entre estiuets.

* * *

Entre la gent
la soledat és aspra,
un fruit amarg.

* * *

El cel tremola,
de cop un fugaç llamp
i un atroç so.

* * *

Sents amb el cor
el principi del cos,
la clau secreta.

* * *

Busco dels savis
les paraules escrites
amb esperit.

* * *

Miro una mosca,
línies complexes, trets
d'ignot sentit.

* * *

La nuesa, amable,
no fereix la mirada
i és no forçada.

* * *

Llegeixo versos:
els tasto, m'alimenten.
Sang de vida.

* * *

En l'erma absència
s'entenebreix la ment.
Te'n vas i tornes.

* * *

Vora el camí,
al marge, sol descanso.
Torno als vells somnis.

* * *

El camí és llarg,
com és llarga l'espera
mentre em vaig fent.

* * *

La teva pell
de carícia suau, dolça.
Profund vertigen.

* * *

La veritat
vol ésser despullada,
de carn encesa.

* * *

És alt el palau
de la saviesa èbria,
alçat per somnis.

* * *

Rebo una carta.
És teva, la llegeixo
i soc un altre.

* * *

Metamorfosi,
de tu soc ferm deixeble:
amant del canvi.

* * *

L'estança fosca.
Tancat. A la finestra
un ocell canta.

* * *

El regne és avui,
heu d'estar sempre atents,
ara i per sempre.

* * *

No és tal com dic,
ni tal com penso que és.
És i no és, passa.

* * *

De foc i amor
les entranyes tremolen
i encès el cor.

* * *

Un cel grisenc
damunt nostre, un trist clam
de fèrtils llàgrimes.

* * *

Vas passant, home,
i et queda la lliçó
per aprendre.

* * *

L'avar escolta
com la bossa d'or sona,
ple de delit.

* * *

Ha passat l'estiu.
De nou cal abrigar-se:
és temps d'estudi.

* * *

A l'horabaixa,
a la vora del foc
passo el rosari.

* * *

Un nou brot neix
d'aquesta erma cendra:
l'esperança erta.

* * *

Encara vull
(ets tu, amor, qui em fa viure)
d'amor morir.

* * *

Laberint soc,
carrer sense sortida
i el centre ocult.

* * *

Sinceritat,
no per no dir mentides
sinó per ésser.

* * *

Sense temor
abraço les pors vanes
i així s'esfondren.

* * *

Aprecio l'oci,
el temps sense fer res,
ric en vivències.

* * *

Encara sento
el batec de la nit
vibrar dins meu.

* * *

Per passió
he sofert estimant-te
plaers indicibles.

* * *

A plena llum
sento com m'acaricien
els teus ulls foscos.

* * *

Tants anys perduts!
Han passat com una ombra
freda i il·lusòria.

* * *

Sensació
que tot és un somni
entre altres somnis.

* * *

Com tu soc jo,
un cant dins la nit fosca,
un crit que es perd.

* * *

El sol s'enlaira,
invisibles estrelles
la llum es menja.

* * *

La raó d'ésser
amb tu és tan enigmàtica
com la folia.

* * *

Bufa un vent suau,
un aire marí humit
mentre el sol cau.

* * *

Ja tot s'acaba
per retornar de nou
a l'estimada.

* * *

Sofrir, per què?
Llargs són els dies d'absència,
llarga l'espera.

* * *

Mirall trencat,
he vist la meva imatge
dins teu, trencada.

* * *

Captiva imatge
de la llum del capvespre
a la mirada.

* * *

He picat l'ham
del joc plaent de l'amor.
Així m'agrada.

* * *

Solcs de paraules
esgarraipo a la nit.
Versos, silencis.

* * *

Camp per discórrer
entre mots desgastats
i un aire alat.

* * *

A la tardor
he dedicat les hores
a madurar.

* * *

A la penombra
t'he vist nua com la nit
i els llavis plaents.

* * *

Sents la cançó?
Ens allibera l'ànima
de pors i llàgrimes.

* * *

Les teves mans
dibuixen mapes plaents
sobre el meu cos.

* * *

Estic amb tu
en els meus pensaments
quan tu no hi ets.

* * *

I arriba l'hora
de la trobada càlida,
de les besades.

* * *

Flor del càntic,
aroma de les hores
massa joïoses.

* * *

Anem plegats,
la llum és massa certa
i el desig fosc.

La música del desert¹⁶

Copio el vent amb tremolós i dispers traç
i el miro en els teus cabells que voleien a l'atzar.
El noto a la pell quan passa de llarg, lleuger,
i el sento quan respiro l'esperit del teu cos ardent.

Soc un tros de mar dins dels teus ulls cremadissos
i tu ets un cant que escric mentre es va fent de nit.
Et miro i vaig navegant per l'encís del teu foc
i sé fer camí per la cara oculta del teu cos enardit.

Caminem com si cada passa parlés de silencis grats.
Som com joiosos ocells jugant a ser de l'amor amants.
Plens de miratges en deserts ben reals ens abracem
i de tu surt la música que t'escric amb els meus dits.

I dansem plens d'aquella folia que fa embogir la nit.

16. 2014. Aquest poema no forma part de cap recull.

El ball de la nit¹⁷

Arrossego el temps passat amb aire fluid.
Ha passat ja. Per això el respiro ple de tu
com un llamp que s'empassa la foscor.
I mentre et miro ara, recordo com era abans.

Noia que beus dels astres que et donen l'alè
per volar sobre el mar de la nit que dansa sola,
i oberta a tots els sentiments em mires sense pors
i al mirar-me vinc cap a tu amb pas d'enamorat.

El vent del nord ens dona tota la seva frescor
i aprenem a fer-ne eròtiques fragàncies
i ens enlluernen per viatjar sense deixar rastre.

I així ens enlairem pels cels prohibits del cos
amb les ànsies d'aquell que no vol cap repòs,
sols ser de la nit mestres en l'art del bes i del goig.

17. 2015. Aquest poema no forma part de cap recull.

Rellotge de vidre¹⁸

Temps moribund, escapa't cap al no-res d'on vens!
M'adono que el temps és un mur de vidre
que crea el miratge d'un paradís il·lusori:
abans de l'inici no hi era, després de la fi tampoc hi serà.

Agonitza en els segons de la nostra eternitat.
El cel espera mig somort, pàl·lid i tebi,
semblant a un precís mecanisme de rellotge.

No és que hem creat el temps per fugir d'ell?
Per voler vèncer el balanceig de les hores que se'n van?
No escasseja el seu gra conreat amb delicada cura
per fer-nos hereus —esclaus—del seu llinatge?
Per estalviar-lo no hi ha raó aparent ni suficient.
Només recollim del temps l'esquelet dels instants.
I la seva abundància es deu més a somnis capritxosos
que a la manifestació exacta del nostre tresor: la vida.

18. 2015. Aquest poema no forma part de cap recull.

DOS-CENTS CANTS DE LES ROQUES

Febrer de 2015¹⁹

II

A la plenitud dels instants,
la tarda sembla d'or,
de llum transparent
que dona a les vidrieres,
tan diàfana!, tan clara!
Les mans la toquen
reposades, senzillament.
I a la boca, el seu sabor
que traspassa el paladar.
Exquisit instant.
Vol viure el goig de ser
entre aquesta resplendor
que a penes es percep.
L'angoixa fosa
desapareix en aquest mar,
la tristor se'n va
i queda l'alegre cant
on les coses dansen
sense esforç, sense treball,
sols van directes al cor.

19. Edició domèstica, 2015.

V

Corre la nit
en els teus braços.
Una lliçó s'aprèn
de la llum dels cossos
arrelats al vent
amb gests enllaçats
fent cim del goig
i miracle de l'instant,
mentre assossegadament
ens delectem bes a bes,
carícia a carícia,
i el món s'encén
per Eros travessat,
com qui aprèn
a navegar la nit
amb els ulls oberts
i amb la foscor al cos,
interna,
clara
com quan es fa de dia
a plena nit.

VIII

S'encén la mirada
i al mirar-nos,
riu
a plena llum.
Miralls que es miren.
Rostres que s'estimen.
I ara és el temps
qui acaricia la pell.
Vibra
com un cor
a la mà de l'enteniment,
mentre junts
fem,
ens deixem fer
sense esforç
per ésser,
per habitar
els racons de la nit.
Ja no som
més que una abraçada
que mira
i s'exalta
tranquil·la.

XII

Es tanca un cercle
i en comença un altre.
Infant etern.
Justament ara
comença,
ara acaba
senzill com un sol de mitja tarda,
lluient el seu aparèixer,
apaivagat.
Ja res és el que era.
Tot allò submergit
surt, brolla
amb quietud serena.
Les roques canten
i el somriure als llavis.
Ja el temps es fon
per les profunditats de l'abisme
i sols de nou
comencem.

XVIII

Somni,
la vida.
Ets tu
de mirada
àmplia,
d'ulls
que busquen
encara
veure
allò que no es veu.
Si la tristesa
és ja alegre,
és perquè
has après
a mirar
la llum
de la nit
quan tot s'amaga
rere el vel
d'allò que som,
sota uns ulls
atents.

XL

Omplir de goig
cada sospir
que travessa
cel amunt,
amb la delícia
de companya
i amb el delir
d'espasa,
com si tot
estigués format
tal com està format
sense afegir-hi res,
sense restar-hi res.
Així és
l'existència
que s'estén
a mitjanit
pel rostre estimat,
perquè encara
hi ha molt
a fer,
molt a dir.

XLIII

Aprendre
de cada instant
és senzillament
viure
a l'atzar
sense posar
res de la nostra part.
Deixar-se endur,
vibrar,
gaudir,
emprendre el vol
senzillament
com es respira,
fent i desfent
sense fer ni desfer
amb pas segur,
sincer,
a plena nit,
a ple dia,
a la foscor,
a la claror,
aprenent.

XLV

Per primer cop
es comença,
s'acaba,
es va fent
fluïnt
com si tot fos
per primer cop.
Les llàgrimes
ploren
per fecundar
la terra,
per crear,
per alimentar
l'esperit
de sinceritat
i de tendror.
Així dia rere dia
el fruit
madura,
et fa la sensació
que res és acabat,
que res perdura.

LXV

Per tu
la vida
recobra
el sentit
de l'atzar
i del joc
de la passió
que encén
la sang
i el cor.
Misteriós
camí
que s'obre
a la immensitat,
a la llum,
al so,
a les petites coses
de la vida,
de la sort,
mentre s'alça
la paret mestra
entre les roques.

LXVIII

Sofrir
és un passar
transitori,
d'ell
també
en surt
l'alegria,
la gran alegria
que puja
fins a cims
inaccessibles.

Sofrir
condueix
a la superació
del sofriment,
a vèncer
adversitats
impensables,
inassolibles,
que porten
a sentir,
a conèixer.

LXXII

Aprèn,
no deixis
d'aprendre
del vent
i de les coses,
de la vida
i de la il·lusió,
del que passa
i del món,
del sexe
i de la raó
del cos,
de la ment.
Aprèn
com és
el sentit
de tot,
com és
allò que és
i mira't
en el mirall
del cosmos
que s'està fent.

PROVERBIS

2016²⁰

8. En l'alegria s'alleuja la mirada, el cos, el món, l'univers...
15. Estimar transforma el món i la mirada.
21. La presó és allò que no veiem de la societat de consum.
41. Per ser sincers s'ha de saber no enganyar-se a un mateix.
64. Sent tu, has fet l'essencial.
77. Qui ha après, ha desaprès moltes coses.
85. La superfície existeix perquè hi ha un fons insondable.
103. A les portes de l'infern hi ha tant l'entrada com la sortida.
123. La soledat és la màgia de la comunitat.
125. A penes miro el cel, veig l'ocell que el travessa.
142. Per la por de ser lliures hem matat la llibertat.
181. Des del cim s'omple la mirada d'abismes.
191. Per sistema fujo de tot sistema.
199. Perseguir un fi talla les ales.
219. La figura que t'has creat és una imatge que no ets tu.
246. Fugir d'un mateix no condueix enlloc.
256. La situació és greu; cal l'engany per sortir-ne.
286. De petit tot el món et semblava immens; ara, també.
310. Lladres són aquells qui et priven de l'esperit.
344. Mirar-te encara val la pena en aquest sense sentit.
345. No sofrir és això: deixar de prendre consciència.
364. Abans-d'ahir pensava tot el contrari d'ara i ambdós pensaments són certs.
374. Del tot, queda el res.
413. De tanta llum no hi veig.
414. Formar-se és deformar la realitat.
431. A la llarga tot és massa curt.
432. El pitjor és el que encara ha de passar.

448. De nit, el dia és massa llunyà per venir.
463. De la nit cauen els estels que de dia no es veuen.
480. Sempre faig camí. Mai sé quin és el que val.
510. Aprecio tantes coses que tot seguit oblidó...
522. Ja ha passat quan tot està per fer.
560. Seguir és continuar amb altres màscares.
586. La quietud és una forma d'acció.
610. Cada vegada que dic una cosa, tot seguit tinc unes ganes impressionants de contradir-me.
629. Quan tot gira, l'univers sempre gira.
639. La tendror al sentir-se renéixer procedeix de la sensació que es té després de cada caiguda.
692. Quan tot esdevé real, res s'aguanta.
720. La sensació d'haver perdut preval.
736. S'aprèn tot caminant a l'atzar.
782. Malgrat tot no hi ha cap més remei que riure.
800. La primavera sempre ve, encara que sembli que no arribarà mai.
821. A la llum de les estrelles veig com es va fent l'univers.
839. De poc serveix saber si no hem après a viure.
888. No s'entén una cosa sense el seu contrari.
889. Ximpleria pot ser una altra manera de dir saviesa.
928. Senzillament fer, sense fer res.
939. De totes les penes sofertes volem les superades.
1148. Si vols sentiments forts has d'actuar a l'atzar.
1156. Sense pors gairebé seríem immortals
1196. Sembla estrany que moltes mentides semblin que siguin de veritat.
1198. Tocar de peus a terra és mantenir-se ferm.
1215. El passat sempre s'està fent, reinventant-se.

POEMES PÒSTUMS

Primavera de 2019

A

PLE

PULMÓ

I

Eixample el pit
amb dificultat,
li costa respirar.
Tot va passant.
Seria amb tristor
si pogués estar trist.
Mantinc l'alegria
i un sol d'estiu
sobre el meu jardí.
La tarda també té ulls
que miren el passar
del temps i vaig veient
com esdevé fruit la flor.
Amb tota naturalitat,
necessària per viure
i per morir.
Amb tranquil·la senzillesa.

II

Els ulls comencen
a saber mirar.
Després de tants anys
et veig ara com ets,
com respires
i com la tristesa t'envaeix.
Les llàgrimes parlen
i les emocions no es poden frenar.
En les sensacions a la pell
se sap poc de tot allò
que amaga la vida,
ara que tan a prop de la mort
es revela tal com és.

V

Sempre he pensat
que entre ambdós
hi ha les portes
obertes al blau del cel
per airejar-nos
la ment i el cos
i aprendre de plaers
que s'enfonsen savis
ànima avall
fins a sentir un calfred
a l'espina,
i un foc massa intens
recorre pell endins
fins que tanquem els ulls
i viatgem per trobar-nos
en una abraçada.

VI

Font de vida,
flor del cirerer,
és primavera
i el cor batega
a la llum de la nit.
Qui pot estar serè
amb la carícia al cos?
Quines mans sàvies
t'afinen el cor?
Ja ets com tu ets?
Ja soc com jo soc?
L'alegria i la tristor
tenen cabuda
en aquest món
que hem creat
a besades.

VII

Tot caminant
respirem al bosc
els perfums d'herbes
i la mirada veu
les branques moure's
al vent de la tarda.
Trepitgem el terra
i sentim el soroll
del borrim sota els peus.
El silenci és immens,
sobirà com un Sol.
Ens donem la mà
amb naturalitat
com si fóssim
nòvios que fugen
de la multitud
i estimen la soledat.

X

Se sent el cant
alegre i jovial
que ens arrabassa
com un llamp fugaç
el seny sobri
i ens porta a la fi,
a una rauxa
de joia i ball.
Som de plaers
fets, de passions
que van pintant
tots els rostres
de les il·lusions
que ja volen
per l'espai obert
d'un cel estrellat.

XV

Respiro l'univers
fins a l'últim racó.
La nit és serena
i el cel estelat.
A la boca, el bes,
i amb la mirada nua
ens anem fent.
El cos s'encén
com un foc
d'un hivern
plaent i joiós
que inspira
l'abraçada
per entrar
en la teva foscor.

XVI

Gira la vida
a l'entorn teu
com gira
la roda del temps.
La tristor canta
l'alegria del cor
i les veus sonen
pels racons flonjos
de l'univers calmat
i ens anem mirant
a còpia de sentiments
que arrelen al cel
mentre gira la vida
a l'entorn teu
com gira
la roda del temps.

XIX

Soc amant
de l'alegria,
de la soledat
i del teu mirar.
Del plaer que sents
al cos de l'amor.
Mentre tenim
tendresa a les mans
i una infinitat
juganera som
a la llum blava
de les estrelles
que expressen
la immensitat
quan tu i jo som
un mateix ésser.

XXI

Fum i vent,
foc i aire.
La Lluna plora
a la serralada.
Lluna trista,
Lluna apagada.
Voldries ser
un Sol errant
i ets una Lluna
de freda estança.
Foc i fum,
vent i aire
i una Lluna riu
a la muntanya.
Lluna alegre,
Lluna irisada.
I voldria ser
una senzilla Lluna.

XXII

Mocador de seda
al coll nu
i mans de vellut
t'acaricien el tors.
Hem après sovint
dels plors i del cant,
dels tremolors del cor
i dels somriures
profunds del mar
dels teus ulls.
La tarda espera
a ser sincera
com qui comença
a intimidar l'amor
que vivim encara.

XXIX

Obro els ulls,
et miro
i et veig
alta
com la Lluna.
Els teus ulls
parlen
de somnis,
d'amors
i d'esperances;
de cants
que s'escampen
per un cel
clar.
I una flor,
que respíres
el seu alè.

XXXIII

Llamp i instant.
És temps, és ara
que se'n va
sense tornar.
Un llamp serè
acaricia
el vent
i un núvol
trist plora
amb els ulls
de la nit.
Així fas tu,
així faig jo.
Un llamp
i un bes
i un cant
d'ocell
als llavis.

XXXV

De pla a pla,
cim profund
i un núvol
grisenc
passa.
Així et veig,
com un alè
que et respira
la immensitat
del cor.
Així som,
aire a aire,
pulmó a pulmó,
pit a pit.
I tot un tresor
ens alimenta
a mitjanit.

XXIX

Aprenc
de tu,
dels teus ulls,
del teu mirar,
del bes
i de l'abraçada.
I del món
que passa
aprenc
a sentir
el crit
del vent
grinyolar
pel cos
i asserenar
la pell endins.

CAMÍ AVALL²¹

I

Vaig camí avall.
Amb els peus de l'atzar
enceto la foscor
i em deixo anar.
Això és tot el que puc dir
de les raons que no tinc,
de les veritats que no he gosat
trepitjar encara,
del vent que se m'emporta
i de sentir-me encara viu
mentre els anys passen
d'hora en hora.

21. Aquest recull va ser trobat a l'ordinador del poeta uns mesos després de la seva mort. Ens consta que fou escrit els darrers dies de la seva vida.

II²²

Com la senzillesa subtil,
la complexitat del temps
que genera fills de cada instant,
viatgers que abandonen la llar
mentre la naturalesa gira en cercles
tot regnant sobre el mar de la vida
en contra de la tirania de la mort.

22. Aquest poema també apareix en el recull *Tardor* (2011). El poeta l'ha modificat lleugerament.

III

Suposo que vindran tardes com aquesta,
tranquil·les com una flor irisada de la tardor,
com una pupil·la mirant la serenor de la posta,
com una fredor congelant els pensaments
i que fa l'existència un pèl més suportable
enmig d'un infinit que sembla glaçat,
parpellejant en aquest cel rorenc de la tarda,
agònica com el crit d'un desig assossegat
i d'una tristesa que ha après a somriure.

IV

Tenir, sobretenir, sostenir,
detenir, subtenir, mantenir,
retenir, menystenir, contenir,
entretenir, cortenir, captenir,
supertenir, infratenir, postenir,
avanttenir, atenir-se, transtenir
conserven la propietat de posseir,
la facultat que res canviï,
el poder de continuar idèntic,
de no intentar, de no provar,
de no experimentar la vida,
la profunditat d'allò que hi ha.

V

Contemplo de nit la llum de la foscor
com m'acull sense enlluernar la mirada.
Les coses ocultes agafen un rostre indefinit,
un difús element d'ombres informes,
i un silenci transpira per la cambra obscura.
Sembla que la pau és possible ara
i que l'alegria pren tons de saviesa.
—No tot es veu —diu la veu de la nit.
I sovint penso que la contaminació lumínica
ens priva de veure clars els objectes,
d'experimentar els sentits dins la penombra,
com si neguéssim l'obscuritat per l'enlluernament
i acabem per no veure-hi dins tanta llum.

VI

Somio en un instant que pugui dir sí.
Sí, val la pena haver viscut,
haver passat per on he passat,
haver dit allò que no podia més que dir,
haver sentit tot allò que he sentit,
haver gosat fer allò que desitjava,
haver cregut en paradisos terrenals,
haver pensat quan era necessari,
haver escoltat els sons del silenci,
haver viscut senzillament i serena,
haver vist el vol de l'esperver,
haver sentit el cant dels ocells,
haver estimat sense grans paraules
i haver somiat que encara és possible
dir sí.

VII

Quant temps esperant...
La buidor per moments ofega,
quan de buidors estem fets,
de moments que no venen
i de moments que se'n van,
entre els moments momentanis,
els que es fan i es desfan a l'atzar
dins una àmplia extensió
que cap mapa pot representar
sinó és la necessitat de difondre
una proximitat llunyana
que ens apropa a l'esperança,
a una esperança que ja no sap esperar.

VIII

Sorprès enmig de la indiferència
percebo gratament la pell de la vida
a la terrassa d'un bar cèntric.
No tinc manies sobre l'existència,
el no-res sap avenir-se amb la plenitud
i la capacitat és un buit per omplir
mentre miro com passa la vida
enmig d'una multitud amb mòbil
de prestacions inimaginables, infinites...
Soc com d'abans, soc home de poble
a qui sorprèn una fulla que cau.

IX

Sobre la vida s'ha escrit gairebé tot.
En canvi, quant difícil és viure encara!
A penes sabem poc més que el necessari
per sobreviure tan sols, per respirar
l'aire d'una aroma massa estranya,
massa volàtil, fugissera, passatgera
que sembla venir d'un país llunyà,
tan llunyà en el temps que l'hem oblidat,
que ja no sabem quin ahir l'ha engendrat.

X

Per sentir la vida intensa
he caminat pel desert.
No per pura frivolitat,
ni per simple vanitat.
Potser sí per joc ociós,
per aprendre a mirar la solitud
i emprendre viatges d'atzars
quan no sabia què fer
mentre l'avorriment s'extingia
fins a desaparèixer lentament
amb tot un incert món
per descobrir i per viure.
Encara sento el sentir
arrelar a la veu del cos
en un terreny massa sec
i en una atmosfera vibrant
on puc parlar sense laments
de la vida i de la sort.

Comiat²³

Saps ben bé
el que et vull dir
quan no et dic res,
quan ens mirem
en la penombra,
quan sentim
el mateix,
quan pensem
amb el cos,
quan els somriures
parlen sols,
quan sabem
què diu el cor,
i quan a la llum d'aquesta tarda
agonitzen els segons
d'una vida viscuda.

23. Maig de 2019. Aquest poema no forma part de cap recull.

OASI

Selecció d'aforismes de Santiago Mora

IL·LUSTRACIONS

d'Antoni Abat. Tinta sobre paper

La flexibilitat del pinzell lliscant moll de tinta sobre el paper el fa ser un bon instrument per a expressar les emocions quan apareixen com un llampec en el nostre interior.

Aquesta tècnica, d'origen oriental i practicada pels mestres de pintura zen, ofereix la possibilitat de comunicar les visions percebudes en contemplar la natura, en els moments de meditació o bé, com ha estat en aquest cas, en la immersió dins els rics i profunds aforismes del recull *Oasi* de l'amic Santi.

Antoni Abad LLussà

*Quan tot et sigui desconegut,
allarga'm la mà.*

*Aprèn,
no deixis d'aprendre
–únic consell
del caminant.*

*Som tan eterns
com una flor.*

*Respira tranquil
fins i tot davant la desesperació,
davant els perills imminents
i en l'amargura
de la caiguda.*

*M'agrada mirar el mar:
hi veig com s'escriu
un poema sense fi.*

*Deixa empremta
com sobre l'aigua;
viuràs la vida
d'una altra manera.*

*Beu de la font de la vida
i embriaga't.*

*I si sofreixes,
viu el teu sofriment
amb tota la intensitat
possible.
Sols puc dir-te:
—Viu.*

*No vulguis, no,
descobrir el misteri
de la rosa;
n'hi ha prou
en contemplar-la.*

*La veritat riu
com un nen.*

*Si visc
és per atzar.*

*Per assolir el cel,
s'ha d'haver viscut
a l'infern.*

*Normalment la gent
no es veu:
veu la idea
que s'ha fet
de l'altre.*

*Un jardí ben
cultivat
no exclou
les herbes.*

*La nostra energia
és immensa,
però ho hem oblidat.*

*Aquestes paraules les aplego
com fruits que cauen madurs
dels arbres del meu oasi.*

OBSERVACIONS

La majoria de poemes d'aquesta antologia són inèdits, excepte els que pertanyen als reculls que el poeta va publicar en vida:

EN LABERINTOS DE FUEGO

A GLOPS

CRITS I LAMENTACIONS

LLAMPS D'AMOR

L'ARLEQUÍ MÍSTIC

CAMINS DE NIT

LLAMPECS DE L'OBLIT

RES ÉS EN VA

JA ÉS HORA

INICI

DOS-CENTS CANTS DE LES ROQUES

PROVERBIS

Alguns d'aquests reculls van ser compostos uns anys abans i publicats posteriorment. Us els hem presentat seguint la data de composició, tot i que també n'hem indicat la data de publicació. En algun poema, hi ha discrepàncies entre una versió i l'altra. Si és el cas, en aquesta antologia, hem optat per la primera versió.

Aquest llibre s'ha acabat
d'imprimir i enquadernar als
tallers Romanyà-Valls, l'11 de
setembre de 2021.

Santiago Mora Soterias

Soc vagabund dels mots

Antologia poètica, 1973-2019

La poesia de Santi Mora és un camí per on transita tota una vida. En els inicis, aquest camí és costerut, estret, ple de revolts i de trencacolls. Nosaltres, els lectors, l'acompanyem als abismes pregons d'una ànima turmentada i abocada a la nàusea del buit existencial. El poeta habita al fons d'una cova on hivernen les bèsties més ferotges. Els versos que escriu semblen furgar en una ferida incurable, però, lluny de fer-lo davallar encara més als inferns, prenen un sentit terapèutic: així, escriure es fa tan necessari com l'aire que respira. I és que des del fons de la cova, de nit, s'albira, malgrat tot, la llum tènue dels astres nocturns. I aleshores el poeta descobreix l'amor que fa moure el sol i els estels, un amor entès com a unió indissoluble de cos i ment. I s'enlaira al cel per cercar una resposta al dolor que comporta el sol fet d'existir. Els versos esdevenen críptics i encesos i adquireixen un to gairebé metafísic. Ens menen durant unes quantes jornades del camí pels viaranys envitricollats de l'ordre i el caos còsmics. Una mica més enllà, com l'olivera que arrela en les profunditats de la terra i alça estoicament les branques cap al cel i està sotmesa als embats del vent, el sol i la mullena, el poeta copsa que tot és com ha de ser. Res ha estat en va, ni tan sols els «crits i lamentacions» aparentment maldestres de la seva joventut de poeta maleït. La poesia, que planeja ara per un camí on ve de gust aturar-se a sentir els sons de l'entorn, també es torna més senzilla i pren una dimensió ètica. Amb la certesa que és com és perquè, simplement, ha viscut, el poeta ofereix, des de l'honestedat, una lliçó de vida. Una lliçó que es basa en l'acceptació de la petitesa i la grandesa humanes i, també, en el compromís de fer de la seva escriptura una fórmula per lluitar contra la barbàrie.

*Soc vagabund dels mots,
sincer amant de poemes que,
aprenent de les foscors,
m'he creat els dies.*

